

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 | ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 658

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

'Αριθ. 3930

Περὶ καθορισμοῦ Χειμερίου Κύματος στὴ θέση «ΛΙΒΡΟΧΙΟ» 'Αγ. Νικολάου Χαλκι/κῆς.

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Έχοντας ὑπόψη:

1. Τὶς διατάξεις τοῦ Ν. 3200/55 «περὶ διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως» καθὼς αὐτὲς τροποποιήθηκαν καὶ συμπληρώθηκαν μεταγενέστερα.

2. Τὶς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2344/1940 «περὶ Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας» καὶ κυρίως τὸ ἄρθρ. 3 παρ. 1 τὸ ὁποῖο ὁρίζει ὅτι ἡ ἔκθεση τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὰ διαγράμματα ἐπικυροῦνται ἀπὸ τὸν Νομάρχη ὕστερα ἀπὸ σύμφωνη γνωμοδότηση τοῦ ΓΕΝ.

3. Τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 74 τοῦ Π. Δ/τος 636/77 «περὶ διαρθρώσεως τοῦ 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ 'Οργανισμοῦ τῶν 'Υπηρεσιῶν του».

4. Τὶς διατάξεις τοῦ Ν. 719/77 «περὶ ἀντικαταστάσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς περὶ Δημοσίων Κτημάτων νομοθεσίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων».

5. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 386/1970 Γνωμ. τοῦ Ν.Σ.Κ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ γνώμη τοῦ Γ.Ε.Ν. γιὰ τὸν καθορισμὸ οριογραμμῶν Αἰγιαλοῦ - παραλίας καὶ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ εἶναι ὑποχρεωτικὴ κατὰ τὴν ἔκδοση 'Επικυρωτικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τὸν Νομάρχη.

6. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 82/1970 Γνωμ. τοῦ Ν.Σ.Κ., σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, δύναται νὰ γίνῃ ἐπανακαθορισμὸς Αἰγιαλοῦ-Παραλίας, ἐὰν ὁ ἀρχικὸς καθορισμὸς ἦταν ἐσφαλμένος.

7. Τὰ ἔγγραφα: α) 'Αριθμ. Πρωτ. Φ. 187.2/739/7.11.1979 τοῦ Γ.Ε.Ν. καὶ β) ἀριθ. Πρωτ. Π. 5138/894/29.8.1979 τοῦ 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, βάσει τῶν ὁποίων κινήθηκε ἡ διαδικασία ἐπανακαθορισμοῦ τῶν ὁρίων Αἰγιαλοῦ-Παραλίας καὶ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ.

8. Τὸ ὑπ' ἀριθ. Φ. 187.2/265/18.5.1981 ἔγγραφο τοῦ ΓΕΝ, στὸ ὁποῖο διατυποῦται αἰτιολογημένα ἡ Γνωμοδότηση τοῦ Γ.Ε.Ν. καὶ καθορίζονται τὰ ὅρια τοῦ Αἰγιαλοῦ-Παραλίας καὶ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ ὡς ἑξῆς:

α) Αἰγιαλός: Καθορίζεται σὲ ἀπόσταση 20 ἕως 70 μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτογραμμή.

β) Παραλία: Καθορίζεται στὰ 10 μέτρα ἀπὸ τὸν Αἰγιαλό.

γ) Παλαιὸς Αἰγιαλός: Καθορίζεται στὰ ὅρια τῶν καλλιεργουμένων ἐκτάσεων ὅπως οριοθετήθηκαν ἀπὸ τὸ 'Υπ. Γεωργίας, σὲ ἐφαρμογὴ ἀπαλλοτριώσεως ποὺ ἔγινε τὸ ἔτος 1931.

9. Τὴν ἀπὸ 11/6/1981 Ἔκθεση 'Επιτροπῆς ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 5 τοῦ Α.Ν. 263/68 καὶ στὴν ὁποία ὁ Οἰκονομικὸς Ἔφορος ποὺ εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς 'Επιτροπῆς γνωματεύει ὅτι στὴν παραλία ΛΙΒΡΟΧΙΟ ὑπάρχει Αἰγιαλὸς παραλία καὶ παλαιὸς Αἰγιαλὸς τὰ ὅρια τῶν ὁποίων καθορίζει ὅπως καὶ τὸ ΓΕΝ. Τὰ δύο μέλη τῆς 'Επιτροπῆς γνωματεύουν ὅτι τὸ εὖρος τοῦ Αἰγιαλοῦ πρέπει νὰ φθάνει στὰ εἴκοσι μέτρα, τῆς παραλίας στὰ 10 μέτρα καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει παλαιὸς Αἰγιαλός.

10. Τὸ ἀπὸ Δεκέμβριο 1979 τοπογραφικὸ διάγραμμα ποὺ συνέταξε ὁ Ν. Νούσιος τοπ/φος Μηχ/κὸς τοῦ 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ θεωρήθηκε κανονικὰ τὴν 19/12/79 ἀπὸ δύο Δ/ντὰς τῆς Δ/νσεως Τεχνικῶν 'Υπηρεσιῶν τοῦ 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, ἀποφασίζουμε:

'Επικυρώνουμε τὴν ἀπὸ 11/6/1979 Ἔκθεση 'Επιτροπῆς μόνον ὡς πρὸς τὰ καθορισθέντα ὅρια Αἰγιαλοῦ παραλίας καὶ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς 'Επιτροπῆς–Οἰκον. Ἔφορο Πολυγύρου καὶ μετὰ ἀπὸ γνωμάτευση τοῦ ΓΕΝ ('Αρ. Πρωτ. Φ. 187.2/265/18-5-1981) καὶ τὸ συνοδεῦον αὐτὴ τοπογραφικὸ διάγραμμα ποὺ συντάχθηκε τὸν Δεκέμβριο 1979 ἀπὸ τὸν τοπ/φο Μηχ/κὸ Ν. Νούσιο στὴ θέση «ΛΙΒΡΟΧΙΟ» Κοινότητος 'Αγ. Νικολάου-Χαλκιδικῆς καὶ ἀναθέτουμε τὶς περαιτέρω ἐνέργειες στὸν Οἰκον. Ἔφορο Πολυγύρου.

Πολύγυρος, 11 Αὐγούστου 1981

Ὁ Νομάρχης

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΙΟΥΡΚΤΣΗΣ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΙΑΛΟΥ

ἄρθ. 74 Π.Δ. 636/77

Γιὰ τὸν ἐπανακαθορισμὸ τῶν ὁρίων τοῦ Αἰγιαλοῦ στὴ θέση «Λιβροχιό». 'Αγίου Νικολάου Χαλκιδικῆς ἁρμοδιότητος Οἰκον. 'Εφορίας Πολυγύρου.

Πολύγυρος 11 'Ιουνίου 1981, ἡμέρα Πέμπτη, οἱ ὑπογεγραμμένοι:

1. 'Ηλίας Γρηγοριάδης Οἰκον. Ἔφορος Πολυγύρου, ὡς Πρόεδρος.

2. Γεώργιος Τσίγκρος, Δ/ντὴς Τεχν. Ὑπηρεσιῶν Ν. Χαλκιδικῆς, ὡς μέλος.

3. Κων/νος Μελέντης, Πλοίαρχος, Λιμενάρχης Κ.Λ.Θ. ὡς μέλος, ἀποτελοῦντες τὴν Ἐπιτροπὴ καθορισμοῦ τῶν ὁρίων Αἰγιαλοῦ δυνάμει τοῦ ἀριθ. 74 Π.Δ. 636/1976 καὶ συγκληθεῖσα μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5779/28.11.1980 ἐντολὴ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, μεταβήκαμε ἐπὶ τόπου στὴν προαναφερομένη περιοχὴ τὴν 11.6.1981 καὶ

'Αφοῦ λάβαμε ὑπόψη :

1. Τὸ ἀριθ. 74 τοῦ Π.Δ. 636/77.

2. Τὸν Α.Ν. 2344/40 «περὶ Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας καὶ τὸν Ν. 719/77.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. Π. 5138/894/29.8.1979 Δ/γὴ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν δυνάμει τῆς ὁποίας γίνεται ὁ ἐπανακαθαρισμὸς τῶν ὁρίων τοῦ Αἰγιαλοῦ.

4. Τὴν ἀριθ. 82/1970 γνωμοδότηση τοῦ Ν.Σ.Κ.

5. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ν. Νούσιο, Τοπογράφου Μηχανικοῦ, συνταχθὲν τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1979 Τοπογραφικὸ καὶ ὑψομετρικὸ διάγραμμα σὲ τρεῖς πίνακες μὲ κλίμακα 1 :500 ἠλεγμένο γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ἀποτυπώσεως ἀπὸ τὸν Γρηγόριο Ξηρογιάννη, Δ/ντοῦ Δ/νσεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, σύμφωνα μὲ τὸν Ν. 719/77.

6. Τὸ ὑπ' ἀριθ. ΓΕΝ/ΥΥ/Φ.187.31/97/80/20.3.80 ἔγγραφο ΓΕΝ περὶ ὁδηγιῶν γιὰ σύνταξη ἐκθέσεων.

7. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 187/2/265/81/18.5.81 ἔγγραφο τοῦ ΓΕΝ.

8. Τὴν ἐκ τῆς ἐπιτοπίου μεταβάσεως σχηματισθεῖσα ἀντίληψη περὶ τοῦ πλάτους τῆς βρεχομένης ζώνης τῆς ξηρᾶς.

Ἐπειδὴ γιὰ τὸν καθορισμὸ Αἰγιαλοῦ - Παραλίας καὶ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ ὑπάρχει διαφωνία μεταξὺ τοῦ Οἰκον. Ἐφόρου ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν μελῶν Δ/ντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν Ν. Χαλκιδικῆς καὶ Κεντρικοῦ Λιμενάρχου Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἑτέρου ἐπακολουθεῖ ἡ γνώμη τοῦ καθ' ἑνὸς ξεχωριστὰ ὡς ἑξῆς :

Α. Γνώμη τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς :

Ἀπὸ τὴν αὐτοψία ποὺ κάναμε μὲ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς στὶς 28.8.1980, 11.12.1980, 11.6.1981 καὶ κυρίως στὶς 2.4.1981 ὁπότε παρευρέθησαν καὶ ἐμπειρογνώμονες τοῦ ΓΕΝ παρατηρήσαμε τὰ ἑξῆς :

α) Ὅλη ἡ ἔκταση ποὺ παρεμβάλλεται μεταξὺ τοῦ ἀγροτικοῦ δρόμου καὶ τῆς θάλασσας εἶναι ἐξ' ὁλοκλήρου ἀμμώδης τὸ πλάτος τοῦ ὁποίου κυμαίνεται κατὰ μέσο ὅρο στὰ 80 μέτρα. Στὴν πλευρὰ τῆς θάλασσας καὶ κοντὰ στὴν ἀκτογραμμὴ ἔχουν δημιουργηθεῖ θίνα ἄμμου ὕψους 1 ἕως 1,50 μέτρων. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀμμώδου ζώνης εἶναι σχεδὸν ἐπίπεδη καὶ σὲ ὡρισμένα σημεῖα λόγω τῶν θινῶν εἶναι ἀντίθετη ἡ κλίση δηλαδὴ ἀπὸ θάλασσα πρὸς ξηρά. Σημειοῦται ἰδιαίτερα ὅτι ἡ ἐκβολὴ τοῦ χειμάρρου στὸ Νότιο ἄκρο ἔχει γεμίσει ἄμμο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν θάλασσα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸ ὅτι σημαντικὴ ποσότης ἄμμου ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἐναποτίθεται στὴν ξηρὰ ἔχει σὰν συνέπεια τὴν σταδιακὴ αὔξηση τῶν ὑψομέτρων τῆς ἀμμώδους ζώνης καὶ συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν δημιουργία παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ.

β) Ὑπάρχει ἔντονος κυματισμὸς στὴν περιοχὴ λόγω τῶν ἰσχυρῶν ἀνέμων κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες καὶ ἔχει σὰν συνέπειαν νὰ ὑπερκαλύπτει τὰ θῖνα ἄμμου ποὺ εἶναι σὲ χαμηλὸ ὕψος 0,5 ἕως 1,50 μέτρων καὶ νὰ βρέχει ὅλη τὴν ἀμμώδη ἔκταση μέχρι τὸν ἀγροτικὸ δρόμο σχεδὸν σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς παραλιακῆς ζώνης. Τὰ ἀνώτερω ἐπιβεβαιώθηκαν καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν αὐτοψία τῆς 2-4-81 παρατηρήθηκαν φύκια καὶ ἄλλα ξερόκλαδα ποὺ ἐναποτέθηκαν κατὰ μῆκος τῆς ἀμμώδους ἀκτῆς καὶ κοντὰ στὸν ἀγροτικὸ δρόμο καὶ προῆλθαν ἀπὸ τὸ θαλάσσιο κῦμα κατὰ «τὰς μεγίστας πλὴν συνήθους ἀναβάσεις» τῆς περασμένης χειμερινῆς περιόδου (ποὺ ἀναμφισβήτητα ὁ χειμώνας ἦταν πολὺ ἤπιος). Σὲ ὅσα σημεῖα ὑπάρχει βλάστηση αὐτὴ εἶναι σὲ ποώδη κατάσταση καὶ τὸ εἶδος της παρατηρεῖται κοντὰ στὴ θάλασσα. Σύμφωνα μὲ ἀπόφαση Πρ. Θεσ/νίκης 304/70 ΝοΒ 1937 (στὸ βιβλίο τοῦ Εὐαγ. Δωρῆ τὰ Δημόσια Κτήματα σελὶς 25 καὶ 5) «παρατηρεῖται ὅμως εἰς πολλὰς περιοχάς, νὰ καλύπτεται ἡ ζώνη τοῦ Αἰγιαλοῦ ὑπὸ φυτῶν τινων καὶ κέδρων, τὰ ὁποῖα φύονται μόνον ἐγγὺς τῆς θαλάσσης, οἷα π.χ. τὰ ἁλμυρίκια κέδροι κ.λ.π. Ἀναμφισβητήτως ἡ ὕπαρξις τοιούτων φυτῶν καὶ κέδρων δὲν ἀναιρεῖ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Αἰγιαλοῦ». Ἑπομένως ἡ ὕπαρξη ἀραιῆς βλάστησης σὲ ποώδη κατάσταση δὲν ἀποκλείει τὴν ὕπαρξη τοῦ Αἰγιαλοῦ στὴν παραλία «ΛΙΒΡΟΧΙΟ». Σημασία ἔχει ἐὰν βρέχονται τὰ φυτὰ ἀπὸ θάλασσα καὶ ζοῦν σὲ ὑφάλμυρα ἐδάφη. Ὅπως ἀναφέραμε ἀνωτέρω ὅλη ἡ ἀμμώδη ἔκταση μέχρι σχεδὸν τὸν ἀγροτικὸ δρόμο βρέχεται ἀπὸ τὸ μέγιστο χειμέριο κῦμα.

Ὁ Οἰκον. Ἔφορος Πολυγύρου, ἁρμόδιος γιὰ τὴν προστασία τῶν δημοσίων (κοινοχρήστων) καὶ Ἰδιωτικῶν Ἐκτάσεων τοῦ Δημοσίου κρίνει ὅτι τὸ μετὰ τὸν Αἰγιαλὸ καὶ παραλία τμῆμα καὶ μέχρι τὶς καλλιεργούμενες ἰδιοκτησίες εἶναι παλαιὸς Αἰγιαλὸς γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους :

1. Τὰ ἀρχικὰ Τοπογραφικὰ καὶ ὑψομετρικὰ διαγράμματα συντάχθηκαν τὴν 15.1.71 ἀπὸ τὸν Γεώργιο Κατώπη μέλος τῆς Ε.Π.Ε. Γ. Κατώπης - Χ. Γέσιος καὶ Σία Τσιμισκῆ 21, Θεσ/νίκη. Θεωρήθηκαν ἀπὸ τὴ Δ/νση Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν Ν. Χαλκιδικῆς τὴν 25.10.71 καὶ συντάχθηκε ἔκθεση Ἐπιτροπῆς ἄρθρ. 5 Α.Ν. 263/68 τὴν 30.10.71. Τὰ Τοπογραφικὰ διαγράμματα συντάχθηκαν λανθασμένα καὶ ἐξωπραγματικὰ ἀπὸ τὴν κατάσταση ποὺ ὑπάρχει στὴν παραλία τοῦ Λιβροχιοῦ.

Σημειώνουμε ὅτι τὰ πρῶτα διαγράμματα ποὺ ὑποβλήθηκαν γιὰ γνωμοδότηση στὸ τότε Ἀρχηγεῖο Ναυτικοῦ δὲν ἀναγράφονται τὰ ὑψόμετρα κατὰ τὴν ἀποτύπωση. Γι' αὐτὸ τὸ Ἀρχηγεῖο Ναυτικοῦ μὲ ἔγγραφό του Ν. 187.2/72/11.1.72 δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὸν καθορισμὸ τῶν ὁρίων τοῦ Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας «καθ' ὅσον τὸ διάγραμμα δὲν παρέχει ἐπαρκῆ ὑψομετρικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν περιοχὴν Αἰγιαλῶν καὶ παραλίας «Ἰσοϋψῆ καὶ ὑψόμετρα 0 ἕως 5 μέτρα» πρὸς μόρφωσιν σαφοῦς γνώμης».

Στὰ καινούργια διαγράμματα ποὺ ὑποβλήθηκαν, ἁπλῶς ἀντιγράφηκαν τὰ ἀρχικὰ σημειώνοντας μόνο τὰ ὑψόμετρα. Αὐτὰ τὰ διαγράμματα ὑποβλήθηκαν πάλι στὸ τότε Ἀρχηγεῖο Ναυτικοῦ, ἀφοῦ συντάχθηκε ἔκθεση Ἐπιτροπῆς ἀπὸ 13.3.72. Τὸ Ἀρχηγεῖο Ναυτικοῦ μὲ ἔγγραφό του ΝΟ 187.2/154/72/19.4.72 συμφωνοῦσε μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ μὲ τὴν προϋπόθεση «ἐφ' ὅσον αἱ κορυφαὶ τῶν ὁριογραμμῶν ἐξαρτηθοῦν ἀπὸ σταθερὰ σημεῖα, ἵνα καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀκριβὴς ὑλοποίησις των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους».

Ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 64774/15.6.1972 ἐπικυρωτικὴ ἀπόφαση τοῦ Νομάρχου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρτηθοῦν οἱ κορυφογραμμὲς τῶν ὁριογραμμῶν ἀπὸ σταθερὰ σημεῖα. Τὰ τοπογραφικὰ διαγράμματα συντάχθηκαν λανθασμένα γιατὶ σὲ ἀπόσταση 5 ἕως 10 μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτογραμμὴ σημειώθηκαν βράχοι ὅπως π.χ. στὰ σημεῖα Α1 καὶ Α2 γράφεται ὑψόμετρο 6,50 καὶ 4,70 μέτρα καὶ στὰ σημεῖα Α3 καὶ Α4 γράφεται ὑψόμετρο 5 μέτρα. Στὰ σημεῖα Α4 ἕως Α5 σημειώνονται ὑψόμετρα βράχοι 11,60 καὶ 19,40 μέτρα, βράχοι σημειώθηκαν καὶ στὰ σημεῖα Α5 ἕως Α8 καὶ σὲ ἀπόσταση 4 ἕως 6 μέτρα ἀπὸ θάλασσα.

Ἀπὸ τὰ ἀνώτερω προκύπτει ὅτι ὁ ἀρχικὸς καθορισμὸς τοῦ Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας ἔγινε μὲ βάσει τὰ λανθασμένα τοπογραφικὰ διαγράμματα ποὺ συντάχθηκαν ἀπὸ τὸν Πολ. Μηχανικὸ Γεώργιο Κατώπη μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ὁριογραμμὴ τοῦ Αἰγιαλοῦ νὰ καθορισθεῖ στὰ μηδὲν ἕως 10 μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτογραμμὴ νὰ μὴ καθορισθῇ καθόλου παλαιὸς Αἰγιαλός, ἐπειδὴ στὰ ἐσφαλμένα Τοπογραφικὰ καὶ ὑψομετρικὰ διαγράμματα ἐμφανίζεται βραχώδη καὶ ἀπόκρημνη ἔκταση, πέραν τῆς καθορισθείσης ὁριογραμμῆς τοῦ Αἰγιαλοῦ.

2. Ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορία Πολυγύρου ἀπὸ αὐτοψία ποὺ ἔκανε τὸν Μάϊο τοῦ ἔτους 1979, στὴν παραλία Λιβροχιό, διεπίστωσε ὅτι τὰ Τοπογραφικὰ καὶ ὑψομετρικὰ διαγράμματα ποὺ συντάχθηκαν ἀπὸ τὸν Πολιτικὸ Μηχανικὸ Γ. Κατώπη δὲν ἀπεικονίζουν τὴν πραγματικότητα καὶ μὲ ἔγγραφό μας Νο 3145/27.6.1979 ἀναφερθήκαμε σχετικὰ στὸ Ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν.

Ἐν συνεχείᾳ τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν μὲ διαταγή του Νο 5130/894/29.8.79 ζητᾶ νὰ κινηθῇ ἡ διαδικασία

ἐπανακαθορισμοῦ τῶν ὁρίων Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας καὶ Παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀρχικὸ καθορισμὸ ἐμφυλοχώρησε πλάνη καὶ σφάλματα, γιὰ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ (ὅπως ἐσφαλμένα τοπογραφικὰ διαγράμματα καὶ μὴ ἐξάρτηση τῶν κορυφῶν τῶν ὁριογραμμῶν ἀπὸ σταθερὰ σημεῖα).

Τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Ναυτικοῦ μὲ ἔγγραφό του Νο 187.2/739/71/7.11.1979 γνωρίζει μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι (δ) ἐξ ἀεροφωτογραφιῶν τὰς ὁποίας τὸ ΓΕΝ/Υ/Υ ἐπρομηθεύθη μετὰ τὸ ἔτος 1962, προκύπτει ὅτι καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν πλὴν τοῦ Νοτίου ἄκρου της ἔνθα ἡ χερσόνησος, ἐκτείνεται, ἀμμώδεις ζώνη, πλάτους 20 ἕως 100 μέτρων, ἡ ὁποία ἂν σήμερον δὲν εἶναι Αἰγιαλὸς εἶναι ὁπωσδήποτε παλαιὸς Αἰγιαλός.

Στὸ φωτοαντίγραφο Τοπογραφικοῦ διαγράμματος ποὺ συντάχθηκε ἀπὸ Γ. Κατώπη καὶ ἔγινε ὁ ἀρχικὸς καθορισμὸς τῶν ὁρίων Αἰγιαλοῦ-παραλίας καὶ ποὺ μᾶς ἔστειλε στὸ ΓΕΝ δημοσιεύονται τὰ ὅρια τοῦ παλαιοῦ αἰγιαλοῦ ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Ναυτικοῦ. Ἐπίσης μέσα στὰ ὅρια σημειώνεται καὶ ἡ φράση «προτεινόμενη ὁριογραμμὴ παλαιοῦ αἰγιαλοῦ». Σημειώνονται ἐπίσης καὶ ἡ ἔκταση τοῦ Παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ ἀπὸ σημεῖο Α1 ἕως μέσον Α6 καὶ Α7 ἐμβαδοῦ μέτρα τετρ. 70.400 ὅπου καὶ ἐπίδικη ἔκταση τῆς ΕΠΕ Γ. Κατώπης Χ. Γέσιος καὶ Σία.

Τὸ Ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν μὲ ἔγγραφό του Νο Τ.3072/19.12.79 ἔστειλε τὰ τοπογραφικὰ καὶ ὑψομετρικὰ διαγράμματα τῆς παραλίας «ΛΙΒΡΟΧΙΟ» ποὺ συντάχθηκε ἀπὸ Πολιτικοὺς Μηχανικοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Ν. Νούσιος καὶ Δ. Λεγάτος καὶ θεωρήθηκαν ἀπὸ τὸν προϊστάμενο Γρηγ. Ξηρογιάννη καὶ Δ/ντὴ Γ. Κόκκα, Πολιτικὸ Μηχανικὸ μὲ 2ο βαθμό.

Συγκρίνοντας τὰ τοπογραφικὰ καὶ ὑψομετρικὰ διαγράμματα αὐτὰ ποὺ συντάχθηκαν ἀπὸ τὸν Γ. Κατώπη μὲ αὐτὰ ποὺ συντάχθηκαν ἀπὸ ὑπαλλήλους Πολιτικοὺς Μηχανικοὺς τοῦ Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν, παρατηροῦμε τὰ ἑξῆς:

Στὰ πρῶτα τοῦ Γ. Κατώπη, ἀποτυπώθηκαν βράχοι καὶ ἀπόκρημνες ἐκτάσεις καθ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς παραλίας, καὶ σὲ ἀπόσταση μηδὲν ἕως 10 μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτογραμμή.

Στὰ δεύτερα τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἀποτυπώθηκε ἀμμώδης ἔκταση καθ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς παραλίας ΛΙΒΡΟΧΙΟ μὲ ὑψόμετρο ἀπὸ 0,50 ἕως 1,50 καὶ σὲ ἀπόσταση 80 ἕως 110 μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτογραμμή. Βράχοι σημειώνονται μόνο στὸ Νότιο μέρος τῆς παραλίας ὅπου ἐκτείνεται μικρὴ χερσόνησος τοῦ ὅρμου Παναγίας καὶ στὸ βόρειο μῆκος 50 περίπου μέτρων ὅπου συνορεύει μὲ τὴν μικρὴ παραλία ΣΠΗΛΙΑ.

Τὸ μῆκος τῆς παραλίας Λιβροχιὸ ποὺ βρέχεται ἀπὸ θάλασσα εἶναι 1250 μέτρα περίπου. Τὸ δὲ μῆκος τῆς ἀμμουδιᾶς ποὺ συνορεύει μὲ τὶς καλλιεργούμενες ἰδιοκτησίες εἶναι 1400 μέτρα περίπου.

Στὴν ἀνωτέρω ἔκταση τῆς ἀμμουδιᾶς δὲν ὑπάρχει βλάστηση ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένα ποὺ φύονται σὲ ὑφάλμηρα ἐδάφη.

Οἱ καλλιεργούμενες ἐκτάσεις εἶναι ἀποτυπομένες σὲ τοπογραφικὸ διάγραμμα ἔτους 1969 ποὺ συντάχθηκε ἀπὸ τὴν τοπογραφικὴ Ὑπηρεσία Θεσ/νίκης τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας. Γι' αὐτὸ τὸ ΓΕΝ μὲ τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφόν του ζήτησε τὴν συνδρομὴ τῆς Δ/νσεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς, γιὰ νὰ παράσχη στοιχεῖα στὴν Ἐπιτροπή.

Τὴν 11.12.1980 συνῆλθε πάλι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τόπου στὴν παραλία Λιβροχιὸ παραβρέθηκαν καὶ Ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, οἱ ἑξῆς: α) Λουκᾶς Ζημιάρης Δ/ντὴς Δ/νσεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς, β) Γεώργιος Καραγιάννης Προϊστάμενος Τμήματος Διοικητικοῦ Δ/νσεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς, γ) Δημήτριος Τσαπραλῆς Ἐλεγκτὴς 13ης Ὁμάδας Τοπογραφικῶν Συνεργείων Ὑπουργείου Γεωργίας.

Οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας παράθεσαν στὴν Ἐπιτροπὴ στοιχεῖα Τοπογραφικὰ διαγράμματα κ.λ.π. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπάρχη παλαιὸς Αἰγιαλὸς στὴν παραλία Λιβροχιό. Τ' ἀνωτέρω στοιχεῖα ὑποβλήθηκαν καὶ μὲ ἔγγραφο τῆς Δ/νσεως Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς. Ἀριθ. Πρωτ. 35188/80/7.1.1981.

Γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν ὁρίων τοῦ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ λάβαμε ὑπόψη τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς ὑποβλήθηκαν ἀπὸ τὴν Δ/νση Γεωργίας Ν. Χαλκιδικῆς, καὶ αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸ φάκελλο καὶ εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἀρ. 29.31.29/10/1931 ἀπόφαση Ἐπιτροπῆς Ἀπαλλοτριώσεων Χαλκιδικῆς στὴ σελίδα 2 τῆς ὁποίας γράφονται «Τὸ Μετόχιον Ξενοφῶντος ὁριζόμενον πρὸς Ἀνατολὰς μὲ θάλασσαν ....».

β) Διάγραμμα ἀποτυπώσεως 5.1.1933 τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας στὸ ὁποῖο ἀποτυπώνεται τὸ Μετόχι Ξενοφῶντος. Στὸ διάγραμμα φέρεται ὡς ὅριο ἡ θάλασσα πρὸς Ἀνατολὰς «ΣΥΓΓΙΤΙΚΟΣ ΚΟΛΠΟΣ» ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφεται.

Συντάχθηκε βάσει αὐτοῦ τοῦ διαγράμματος κτηματολογικὸς πίνακας, στὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι ἡ συνολικὴ ἔκταση εἶναι 1380 στρέμματα, συμπεριλαμβανομένων καὶ 19 στρεμ. Ἰδιοκτησία κατοίκων Ἁγίου Νικολάου καὶ 10 στρεμμάτων πέριξ τῆς Μονῆς. Ὑπόλοιπο πρὸς ἀπαλλοτρίωση 1361 στρέμματα, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἀποζημιώθηκε ἡ Ι. Μ. Ξενοφῶντος μὲ 950.000 δρχ. Ἐκτὸς ἀπαλλοτριώσεως ἔμειναν μόνο 10 στρέμματα τῆς Ι. Μ. Ξενοφῶντος, ὅπου εἶχε παλαιὰ κτηριακὲς ἐγκαταστάσεις.

γ) Διάγραμμα ἀποτυπώσεως ἔτους 1969 τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας περιλαμβάνει ἔκταση 1.820 στρέμματα. Σ' αὐτὸ συμπεριελήφθηκαν ἰδιοκτησίες κατοίκων Ἁγ. Νικολάου, πρόσθετα δὲ καὶ ὁ χῶρος τοῦ παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ ποὺ ἀπαριθμήθηκε καὶ πῆρε τὸν ἀριθ. 208 στὸν κτηματολογικὸ πίνακα καὶ γράφεται «Δημόσια κοινόχρηστη ἔκταση στρεμ. 61».

α) Πρακτικὸ τῆς 21.10.1969 τῆς Ε.Ο.Δ. στὸ ὁποῖο ἀναγράφεται «Ἡ συνολικὴ ἔκταση τοῦ Μετοχίου Ξενοφῶντος ἀποτυπωθεῖσα καὶ ἐμφαινομένη στὸ διάγραμμα ἀποτυπώσεως τῷ συνημμένῳ τῷ παρόντι συμφώνως πρὸς τὰ ὅρια τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰ σουλτανικὰ φιρμάνια ἀνέρχεται εἰς 2.000 στρέμματα ἐφ' ἧς 1800 στρεμ. περίπου καλλιεργοῦνται, ἡ δὲ ὑπόλοιπη μὴ καλλιεργουμένη ἔκτασις (201 στρεμ. περίπου) ἀποτελεῖται ἀπὸ δρόμους-ρεύματα-Χάνδακες-χέρσα καὶ ἀμμώδεις-παραλιακὰς λωρίδας».

δ) Τοπογραφικὸ διάγραμμα ἀποτυπώσεως 28.1.1974 τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Ἄνω ἀριστερὰ τοῦ διαγράμματος ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς. «Ἐν τῷ παρόντι διαγράμματι ἐμφαίνονται τὰ ὅρια τοῦ Μετοχίου Ξενοφῶντος ἐκτὸς τῆς κτηματικῆς περιοχῆς Ἁγ. Νικολάου Σιθωνίας Χαλκιδικῆς ὡς ταῦτα περιγράφονται εἰς τὰ Φιρμάνια τῶν Σουλτάνων Ἀβδοὺλ Χαμὶτ τοῦ ἔτους 1777 καὶ ΣΕΛΗΜ Γ. τοῦ ἔτους 1793 ὡς καὶ εἰς τὸ ἀπὸ ἔτους 1776 «Χοδζέτι» τοῦ Ἱεροκρίτου Χαφὶλ Ἐσσεγὶλ Μουμάν».

Τὰ τοπονύμια καὶ ὁροθέσια τοῦ διαγράμματος ὑπεδείχθησαν εἰς τοὺς Προϊσταμένους τῶν 199ου καὶ 580ου Τοπογραφικῶν Συνεργείων ὑπὸ ὑπογραφόντων ὁριοδεικτῶν τῶν ὁρισθέντων ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων Νικήτης καὶ Ἁγ. Νικολάου ὡς καὶ τῆς Ι.Μ. Ξενοφῶντος. Ταῦτα δὲ ταυτίζονται μετὰ τῶν περιγραφομένων ἐν τοῖς φιρμανίοις καὶ ἐν τῷ Χοδεζετίῳ. Στὸ ἀνωτέρω Τοπογραφικὸ διάγραμμα τὸ Μετόχι Ξενοφῶντος ἔχει σύνορα πρὸς Ἀνατολὰς Συγγητικὸς Κόλπος καὶ ὁριοδείκτας πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς θαλάσσης. Μεγάλη Μπάρα, Μικρὴ Μπάρα καὶ Πέτρα πλησίον χωραφιοῦ Θεοδώρου Ὀγλοῦ. Μὲ τὸ ἀνωτέρω τοπογραφικὸ διάγραμμα διαχωρίζεται ἡ Ἔκτασις τῆς Μονῆς βάσει ἐφαρμογῆς τῶν Τουρκικῶν τίτλων (φιρμανίων καὶ Χοδζέτι) καὶ διαπιστοῦται ὅτι εἶναι 1248 στρέμματα, ἐνῶ ἀποζημιώθηκε ἡ Μονὴ τὸ ἔτος 1933 γιὰ 1361 στρέμματα. Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ ὅρια τοῦ Μετόχι Ξενοφῶντος φθάνουν μέχρι τὶς σημερινὲς καλλιεργούμενες ἐκτάσεις. Ὁ χῶρος μεταξὺ ἀκτογραμμῶν καὶ καλλιεργουμένων ἐκτάσεων εἶναι παλαιὸς Αἰγιαλὸς ποὺ δημιουργήθηκε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ προσχώσεις θαλάσσιου ἄμμου ἀπὸ θάλασσα πρὸς ξηρά. Σημειώνουμε ὅτι στὴν περιοχὴ πνέουν ἰσχυροὶ βορειοανατολικοὶ ἄνεμοι καὶ τὸ χειμῶνα τὸ χειμέριο κῦμα εἰσέρχεται πολὺ ἐνδότερα τῆς ἀκτογραμμῆς. Αὐτὸ βοηθᾶ καὶ τὸ χαμηλὸ

υψόμετρο (άπό 0,50 έως 1,50 μέτρα) πού υπάρχει σ' όλη την έκταση τοῦ Αἰγιαλοῦ παραλίας και παλαιοῦ Αἰγιαλοῦ.

ε) Τοπογραφικό διάγραμμα Ύπουργείου Γεωργίας έτους 1979 και πρωτόκολλο διαχωρισμοῦ τῆς 11.8.80 τῆς Ἐπιτροπῆς Ὁριστικοῦ Διαχωρισμοῦ. Στη σελίδα 2 τοῦ πρωτοκόλλου γράφονται τὰ ἑξῆς: «Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1933 συντάσσεται Τοπογραφικό διάγραμμα ἀποτυπώσεως τοῦ Μετοχίου και κτηματολογικός πίνακας προκειμένου νὰ ἀποζημιωθεῖ ἡ Μονὴ γιὰ τὴν ἀπαλλοτρίωση. Σ' αὐτὸ ἐμφανίζονται τὰ περιμετρικά ὅρια Μετοχίου, οἱ καλλιεργούμενες ἀπὸ κατοίκους τῆς περιοχῆς ἰδιοκτησίες τῆς Μονῆς καὶ ἄγονες ἐκτάσεις. Ἡ συνολική ἔκταση τοῦ Μετοχίου ἀνέρχεται σε 1380 στρέμματα περιλαμβάνοντας ἄγονες ἐκτάσεις 100 περίπου στρεμμάτων στὸ νοτιοδυτικό τμῆμα βορείως τῶν οἰκημάτων τοῦ Μετοχίου. Στὸ παραπάνω διάγραμμα δὲν ἀπεικονίζεται ἐπίσης ἄγονη ἀμμώδης ἔκτασις ἐμβαδοῦ 60 στρεμμάτων περίπου, πού ὑπάρχει σήμερα ἀνάμεσα στὸ Ἀνατολικὸ ὅριο καλλιεργουμένων καὶ μὴ ἐκτάσεων τοῦ Μετοχίου καὶ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἡ περιοχὴ ἐμφανίζεται σὰν ΣΥΓΓΙΤΙΚΟΣ ΚΟΛΠΟΣ.

Αὐτὸ ἔγινε εἴτε διότι δὲν ὑποδείχθη ἡ ἀνωτέρω ἔκτασις ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Μετοχίου σὰν ἰδιοκτησία τῆς Μονῆς ὄντας Κοινόχρηστη, εἴτε διότι ὅταν συνετάγη τὸ διάγραμμα κατὰ μῆνα Ἰανουάριο δὲν ὑπῆρχε ἀκάλυπτος ἡ ἀνωτέρω ἔκταση ἔχοντας καλυφθῆ ἀπὸ τὸ χειμέριο κῦμα λόγω τῆς μικρᾶς κλίσεως τοῦ ἐδάφους.

Στὴν 4η σελίδα τοῦ πρωτοκόλλου ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Διαχωρίζει ἔτσι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς διαχωριζομένης ἐκτάσεως περιλαμβάνεται ὅλη ἡ ἔκταση πού διαχωρίστηκε στὸ ἀπὸ 1974 διάγραμμα ἐφαρμογῆς τίτλων ἐξαιρουμένων 19 στρεμμάτων ὑπὲρ ἰδιοκτητῶν κατοίκων περιοχῆς καὶ 10 στρεμμάτων ὑπὲρ τῆς Μονῆς Ξενοφῶντος καὶ ἡ ἔκταση 61 στρεμμάτων πού βρίσκεται πέραν τοῦ Ἀνατολικοῦ ὁρίου τοῦ παραπάνω διαγράμματος μέχρι τὴν θάλασσα. Ἡ παραπάνω ἔκταση τοῦ δημοσίου παρ' οὐδενὸς ἐξουσιαζομένη, περιελήφθη δὲ ὑπὸ τῆς 29/31 ἀποφάσεως ΕΑΧ ἐντὸς τῆς ἀπαλλοτριωθείσης ἐκτάσεως.

Τὰ ὅρια τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαχωριζομένης ἐκτάσεως ἔχουν καὶ περιγράφονται ὡς κατωτέρω. Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ὁροσήμου 1..... ἀφοῦ διέλθει ἀπὸ τοῦ ὁροσήμου 35 καὶ ἀκολουθώντας τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν καταλήγει στὴν θάλασσα. Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀκολουθεῖ Β.Δ. διεύθυνση ἔχουσα Β Ἀνατολικὰ σὰν ὅριο τὴν θάλασσα καὶ Β.Δ. ἄγονη ἔκταση ἀμμούδα μέχρι τοῦ σημείου τομῆς της μὲ τὴν εὐθεῖα πού προέρχεται ἀπὸ τὰ ὁρόσημα 42 καὶ 41 πρὸς τὴν θάλασσα.

στ) Τὴν ἀπὸ 12.5.1979 ἔκθεση πραγματογνωμοσύνης τοῦ Θωμᾶ Χασάπη τοῦ Γεωργίου Ἐπιθεωρητοῦ Δημοσίων Ἔργων στὴν σελίδα 7 ἕως 9 ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

1. Τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον εἶναι τμῆμα τοῦ Μετοχίου Ἁγ. Νικολάου καὶ ἔχει σύνορα πρὸς Ἀνατολὰς τὸ μέγιστον χειμέριο κῦμα «Αἰγιαλός».

2. Τὸ ἐπίδικον τμῆμα δὲν ἀπαλλοτριώθηκε μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 29/1931 ἀπόφαση ΕΑΠ, διότι εἶναι ἔκταση ἀμμώδης παρὰ τὸν Αἰγιαλὸν ἡ ὁποία δὲν καλλιεργήθηκε καὶ δὲν ἀποτελεῖ ὁδὸ ἢ ρεῦμα καὶ εἶναι ἐκτὸς τῶν 820 στρεμμάτων πού ἀπαλλοτριώθηκαν.

3. Δὲν δύναται νὰ ἀποφανθῆ ἐὰν στὴν καταβληθεῖσα ἀποζημίωση ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο πρὸς τὴν Ἱ.Μ. Ξενοφῶντος συμπεριελήφθη καὶ τὸ ἐπίδικον κτῆμα.

4. Τὸ ἐπίδικον ἀκίνητο δὲν ἦτο ἀνέκαθεν Αἰγιαλὸς ὅπως ἀπεφάνθη ἡ ἀρχικὴ Ἐπιτροπὴ ὁρίων αἰγιαλοῦ μὲ ἔκθεσή της ἀπὸ 13.3.1972 καὶ καταλήγει «Τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον ὁρίζεται πρὸς ἀνατολὰς μὲ τῶν ἀνωτέρω πράξεων τῆς Διοικήσεως καθορισθέντος ΑΙΓΙΑΛΟΥ» καὶ δὲν ἐμπίπτει ἐντὸς αὐτοῦ.

ζ) Ἔκθεση πραγματογνωμοσύνης ἀπὸ 18.8.1980 τῶν τοπογράφων Μηχ/κῶν Ἀγρονόμων πού ὡρίσθηκαν μὲ ἔγγραφον Νο 2621/16.7.1980 τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ αἴτηση τῆς Κοινότητος Ἁγ. Νικολάου Χαλκιδικῆς.

Στὴν σελίδα 6 τῆς πραγματογνωμοσύνης, γράφονται τὰ ἑξῆς:

«Ἡ πρώτη ἀπόφαση τοῦ Πρωτοδικείου κρίνεται πεπλανημένη διότι ἡ ἔκθεση πραγματογνωμοσύνης πού συντάχθηκε ἀπὸ τὸν ὡρισμένο πραγματογνώμονα (Θωμᾶ Χασάπη) βρίθει ἀνακριβειῶν στηρίζεται δὲ ψευδῆ στοιχεῖα καὶ φαίνεται σὰν διατεταγμένη διότι:

1. Ἐνῶ συντάχθηκε καὶ ὑποβλήθηκε στὶς 12.5.1979 καὶ μνημονεύει πλῆθος ἐγγράφων καὶ σχεδίων (τὰ περισσότερα ἄχρηστα καὶ ἄσχετα μὲ τὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως) δὲν μνημονεύει καὶ ἀγνοεῖ τὸ διάγραμμα ἐφαρμογῆς τῶν ὁρίων τοῦ Μετοχίου Ξενοφωντινὸν πού συντάχθηκε στὰ 1974 (Συνημμένο πρακτικὸ καὶ σχέδιο 3) σύμφωνα μὲ τὰ τουρκικὰ φιρμάνια καὶ τὸ χοδζέτι πού ἐν τούτοις τὸ ἐπικαλεῖται.

2. Δὲν παίρνει θέση σὰν τεχνικὸς πάνω στὴν ὀρθότητα τῶν στοιχείων τοῦ τοπογραφικοῦ διαγράμματος σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν καθορίστηκε ἐσφαλμένα ὁ αἰγιαλὸς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐνῶ μετὰ γράφει ὅτι ἔκανε αὐτοψία παρουσία τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαδίκων. Ἀντίθετα μνημονεύοντας τὶς σχετικὲς ἀποφάσεις τῆς Διοίκησης ἀποδέχεται ὀρθὸ τὸν καθορισμὸ τῶν γραμμῶν Αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας.

3. Συνεχῶς μνημονεύει τὴν ἔκταση 820 στρεμμάτων ἐνῶ ἀντιπαρέρχεται τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπὸ 14.8.1933 ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς πού σαφῶς ἀποζημιώνουν τὴν Μονὴ μὲ σύμφωνη γνώμη τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς γιὰ 1361 στρέμματα καὶ μὲ τὸ ποσὸ τῶν 950.000 δρχ.

Γνώμη μας, λοιπὸν εἶναι ὅτι ἡ συνταχθεῖσα πραγματογνωμοσύνη εἶναι διατεταγμένη ἀφοῦ βρίθει ἀνακριβειῶν, ἀποκρύπτει πραγματικὰ στοιχεῖα καὶ περικλείει ἀντιφάσεις ἀπαράδεκτη γιὰ τεχνικό.

Δ) Γνωμοδότηση

Ἡ γνωμοδότησή μας, σὰν πραγματογνώμονες, πάνω στὰ δύο ἐρωτήματα εἶναι ἡ ἑξῆς:

1. Τὸ ἐπίδικο ποτὲ δὲν ἀνῆκε στὴν Ἱ.Μ. Ξενοφῶντος, ἦταν καὶ εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Δημοσίου. Αὐτὸ προκύπτει σαφέστατα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τόσο τῶν φιρμανίων ὅσο καὶ τοῦ σχετικοῦ χοδζετίου ὅπως φαίνεται στὸ πρακτικὸ καθορισμοῦ τῶν ὁρίων.

Πέραν αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαλλοτρίωσης πουθενὰ δὲν ἐξαιρεῖ ἀμφισβητουμένη ἔκταση πέρα ἀπὸ κεῖνες πού ρητὰ ἐξαιρεῖ.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα πού παραθέσαμε προκύπτει ὅτι ὑπάρχει παλαιὸς Αἰγιαλὸς στὴν παραλία ΛΙΒΡΟΧΙΟ καὶ φθάνει μέχρι τὰ ὅρια τῶν καλλιεργουμένων ἰδιοκτήτων ἐκτάσεων, ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὸ κτηματολογικὸ διάγραμμα καὶ κτηματολογικὸ πίνακα ἔτους 1969.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα ἐλάβαμε ὑπόψη καὶ τὶς ἀεροφωτογραφίες τῆς Ὑδρογραφικῆς Ὑπηρεσίας ΓΕΝ ἐτῶν 1945 καὶ 1960. Σημειώνουμε ὅτι τὶς ἀεροφωτογραφίες εἶδαν καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ παρατηροῦμε τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ ἀμμώδης ζώνη ἐμφανίζεται σ' ὅλες τὶς ἀεροφωτογραφίες.

2. Ὁ διαχωρισμὸς τῆς ἀμμώδους ζώνης ἀπὸ τὶς καλλιεργούμενες ἐκτάσεις εἶναι σαφὴς καὶ ἀμετάβλητος καὶ συμπίπτει σχεδὸν ἀπόλυτα μὲ τὸ ὅριο τῶν καλλιεργουμένων ἐκτάσεων ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὰ διαγράμματα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

3. Βλάστηση δὲν παρατηρεῖται στὴν ἀμμώδη ζώνη ἐκτὸς σὲ ἐλάχιστα σημεῖα.

Στοιχεῖα ἀπὸ αὐτοψία 2.4.1981.

Ἔγιναν δύο ἐκσκαφὲς σὲ δύο διαφορετικὰ σημεῖα καὶ σὲ ἀπόσταση 100 περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν θάλασσα παρουσία ἐμπειρογνωμόνων ΓΕΝ καὶ μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς. Σὲ βάθος μέχρι 1,30 μέτρα πού ἔγινε ἡ ἐκσκαφὴ παρατηρήθηκε ὅτι ὑπάρχει ἄμμος πού ἀνακατεύθηκε λίγο μὲ χώματα πού ἔφεραν οἱ βροχὲς καὶ ἀπὸ μπαζώματα καταπατητῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ύστερα από τ' ανωτέρω που εκθέσαμε προκύπτουν τα εξής :

1. Όλη η ξηρά από τις καλλιεργούμενες ιδιόκτητες εκτάσεις μέχρι την θάλασσα καλύπτεται από στρώμα θαλασσίων ιζημάτων (άμμου) πάχους μεγαλύτερη της επιφανείας της.

2. Το τμήμα της ζώνης που βρίσκεται προς τα όρια των καλλιεργουμένων εκτάσεων και που έπαυσε τώρα να βρέχεται από θάλασσα, παρουσιάζει σήμερα υποτυπώδη βλάστηση λόγω της προσμείξεως της φερομένης ύλης από όμβρια ύδατα και των παρανόμων μπαζωμάτων από καταπατητές.

3. Κατά τό, έτος 1884 το χειμέριο κύμα έφθανε μέχρι τις καλλιεργούμενες ιδιόκτητες εκτάσεις. Με τον καιρό λόγω των προσχώσεων από θαλάσσια άμμο όπως αναφέραμε στο κεφάλαιο περί Αιγιαλού δημιουργήθηκε ο νέος Αιγιαλός και το τμήμα μεταξύ αυτού και των καλλιεργουμένων εκτάσεων είναι ο παλαιός Αιγιαλός. Δεν είναι δυνατό το μέγιστο χειμέριο κύμα που βρέχει σήμερα την ξηρά της παραλίας Λιβροχιό να έβρεχε την ιδία έκταση και το έτος 1884.

Εάν συνέβαινε αυτό έπρεπε το τμήμα μεταξύ νέου Αιγιαλού και καλλιεργουμένων εκτάσεων να μη είναι αμμώδης αλλά καλλιεργήσιμη. Αυτό όμως δεν συνέβη γιατί ήταν αμμώδης κοινόχρηστη έκταση (δηλαδή παλαιός Αιγιαλός).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Σύμφωνα με διατάξεις άρθρ. 3 παρ. 1 του 2344/1940 «περί Αιγιαλού και παραλίας». Η έκθεση της επιτροπής επικυρούται από τον Νομάρχη ύστερα από σύμφωνο γνωμοδότηση του ΓΕΝ επομένως η γνωμοδότηση του ΓΕΝ είναι υποχρεωτική για τον Νομάρχη, εφ' όσον εκδώση την επικυρωτική απόφαση.

Σύμφωνα με τη Γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νο 386/1970 το ΓΕΝ είναι το αποφασιστικό γνωμοδοτικό όργανο για τον καθορισμό του Αιγιαλού και παραλίας και «δύναται να τροποποιή ή συμπληροί ή και διαφωνή προς την έκθεση της επιτροπής οπότε η επικύρωση δεν δύναται να ενεργηθή αφού ο νόμος αξιοί σύμφωνο Γνωμοδότηση του ΓΕΝ, ως του κατ' ιδίαν ενδεδειγμένου οργάνου οπότε θα πρέπει να αναμορφωθή αναλόγως ο καθορισμός του Αιγιαλού κ.λ.π. κατά τας αντιλήψεις του ΓΕΝ .... Το τοιούτον περιεχόμενον της γνωμοδοτήσεως επάγεται των αναγκών ίνα εν τω κειμένω της αι αντιλήψεις του ΓΕΝ ως τεχνικού οργάνου και εν αυτή διατυπούμεναι απόψεις είναι πλήρως ητιολογημέναι ως προς τα πορίσματα της εκθέσεως καθορισμού οριογραμμής του Αιγιαλού και εν περιπτώσει διαφόρου αντιλήψεως εις την υπόδειξιν των κατά τας αντιλήψεις του ΓΕΝ τροποποιήσεων και μεταβολών». Το ΓΕΝ με έγγραφό του αριθ. πρωτ. 187.2/265/81/18.5.1981 που κοινοποιήθηκε σ' όλα τα μέλη της επιτροπής στο οποίο παραθέτει πλήρη στοιχεία, και διατυπώνει τις απόψεις του ητιολογημένα γνωμοδοτεί ότι οι οριογραμμές Αιγιαλού και παραλίας και παλαιού Αιγιαλού, χαραχθούν σε νέες φωτοτυπίες ως εξής:

1. Οι οριογραμμές Αιγιαλού με συνεχή γραμμή.

2. Οι οριογραμμές παραλίας με διακεκομμένη γραμμή.

3. Οι οριογραμμές του παλαιού Αιγιαλού στο όριο των καλλιεργουμένων εκτάσεων που οριοθέτησε το Υπουργ. Γεωργίας το έτος 1931 όποτε έγινε η απαλλοτρίωση.

Ύστερα από τα ανωτέρω εκτεθέντα ο οίκον. Έφορος γνωμοδοτεί ότι στην παραλία Λιβροχιό υπάρχει Αιγιαλός **παραλία και παλαιός Αιγιαλός και συμφωνεί με τα υποδειχθέντα όρια υπό του ΓΕΝ σύμφωνα με έγγραφό του που αναφέραμε αριθ. Πρωτ. 187.2/265/81/18.5.81** και καθορίζομε :

1. Τον Αιγιαλό στο ύψος που σημειούται στο διάγραμμα με κόκκινη γραμμή 1,2,3,4,5,6, ...41

2. Την παραλία στο ύψος που σημειούται στο διάγραμμα με κίτρινη γραμμή 1',2',3',4', ...38'.

3. Τον παλαιό Αιγιαλό στο ύψος που σημειούται στο διάγραμμα με κυανή γραμμή 1'',2'',3'',4'', ...30''.

ΓΝΩΜΗ Δ/ΝΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Αιγιαλός

Για τον καθορισμό της θέσεως του Αιγιαλού η Επιτροπή ομόφωνα με τις από 28.8.1980 και 11.12.1980 εκθέσεις της καθώς και το ΓΕΝ με 2421/14.11.80 έγγραφό του συμφώνησαν ότι η ζώνη του αιγιαλού έχει πλάτος 20 μέτρα και η ζώνη παραλίας 10 μέτρα.

Εν συνεχεία των ανωτέρω το ΓΕΝ με το 778/18.5.1981 έγγραφό του διεφώνησε με την γραμμή του σημερινού αιγιαλού και καθόρισε νέα γραμμή αιγιαλού «κατά τμήματα διαφέρει από την αρχική» με βασικό επιχείρημα, ότι σε ωρισμένες θέσεις που απέχουν από την ακτή περίπου 70 μέτρα παρετήρησε συσσωρεύσεις από φύκια και ξερόκλαδα.

Γνώμη μου είναι ότι κύμα θραυόμενον δεν μπορεί να φθάση σε βάθος 70 μέτρα για τους κατωτέρω λόγους :

1. Η κλίσις του πυθμένος της θαλάσσης σε όλο το μήκος της ακτής είναι αρκετά ομαλή, με αποτέλεσμα το κύμα θραύεται και σύρεται επί του πυθμένος της θαλάσσης προτού να θραύση στην ακτογραμμή.

2. Η υψομετρική διαφορά περίπου 1,50 μεταξύ στάθμης ηρεμίας θαλάσσης και υψηλοτέρου σημείου των θινών είναι σίγουρο ότι προκαλεί την πλήρη εξασθένηση του κύματος.

3. Το κύμα θραυόμενον επί των θινών σύρεται και επί μιας ζώνης που μπορεί να φθάση κατά την περίοδον του χειμώνος το μέγιστον τα 20 μέτρα.

Άλλωστε πέραν των 20 μέτρων εμφανίζονται και μικρά φυτά.

4. Στα μικρά αυτά τμήματα της ακτής (περίπου 50 ή 100 μέτρα) στα οποία το ΓΕΝ τοποθετεί τον αιγιαλό σε βάθος 50-70 μέτρα δεν μπορεί η θάλασσα να συμπεριφέρεται ως προς τον κυματισμό διαφορετικά από την υπόλοιπο περιοχή της αμμούδας (ακτής), κατά συνέπειαν το πλάτος της ζώνης του αιγιαλού είναι σταθερό.

5. Στις θέσεις που εμφανίζονται τα φύκια, ο πυθμήν του φυσικού εδάφους είναι χαμηλότερος της γύρω περιοχής, πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με τον τρόπο επεκτάσεως της ξηράς προς την θάλασσα (ο τρόπος επεκτάσεως της ακτής προς την θάλασσα κατά ΓΕΝ γίνεται διά μεταφοράς άμμου από την θάλασσα προς την ακτή). Συνεπώς η δημιουργουμένη ζώνη έχει επιφάνεια φυσικού εδάφους με κλίση σταθερά προς την θάλασσα.

Κατά την γνώμη μου οι περιοχές (θύλακες χαμηλού υψομέτρου) οφείλονται σε αμμοληψίες που έγιναν κατά το παρελθόν.

Κατόπιν των ανωτέρω γνώμη μου είναι αυτή που διατύπωσα και στις δύο προηγούμενες εκθέσεις ότι δηλαδή η ζώνη αιγιαλού έχει πλάτος 20 μέτρα και η παραλία καθορίζεται σε 10 μέτρα.

Παλαιός αιγιαλός

Για τον καθορισμό του παλιού αιγιαλού διετύπωσα την γνώμη μου στις από 28.8.1980 και 11.12.1980 εκθέσεις της επιτροπής καθορισμού αιγιαλού.

Μετά το 778/18.5.1981 έγγραφο του ΓΕΝ αναφέρω κατωτέρω την γνώμη μου σε συσχετισμό με το ανωτέρω έγγραφο.

Κατά το ΓΕΝ υφίσταται παλιός αιγιαλός διότι :

1. Τα συνταχθέντα τοπογραφικά διαγράμματα του 1931 εμφανίζουν την καλλιεργουμένην έκτασιν και αναγράφουν ότι αυτή συνορεύει με θάλασσαν.

Τα τοπογραφικά των ετών 1969, 1974, 1979 εμφανίζουν την επίδικον ζώνην αλλά την χαρακτηρίζουν κοινόχρηστη.

Οι **αεροφωτογραφίες** του 1945, 1956,1960,1969 **εμφανίζουν ότι η επίδικος ζώνη υφίσταται πάντοτε με το ίδιο πλάτος.**

Κατὰ τὴν γνώμη μου ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα προκύπτει :

α) Δὲν ἔγιναν προσχώσεις (ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου 2344/40) γιὰ νὰ εἶναι ὁ αἰγιαλὸς διάφορος τοῦ εἰς τὸ παρελθὸν τοιούτου.

β) Τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ ἕνα τοπογραφικὸ ἢ στὰ συμβόλαια γράφηκε τὸ ὅριο ἑνὸς κτίσματος εἶναι ἡ θάλασσα δὲν σημαίνει ὅτι ἡ ἐπίδικος ζώνη (πλάτους 80 μέτρων) βρέχεται ἀπὸ τὸ χειμερινὸ κῦμα. Ἁπλῶς ἐκφράζει τὸν τρόπο καθορισμοῦ τῶν ὁρίων τῶν κτημάτων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἄλλωστε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀξία εἶχε ἡ καλλιεργήσιμος ἔκτασις καὶ ὄχι ἡ μὴ καλλιεργήσιμος.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δεχθοῦμε ὅτι τὸ κῦμα ἔβρεχε τὸ 1931 τὴν ἐπίδικο ζώνη, καὶ ἐπειδὴ τὸ πλάτος τῆς ζώνης δὲν ἄλλαξε καθὼς καὶ τὸ ὑψόμετρο τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους θὰ ἔπρεπε νὰ βρέχεται καὶ σήμερα, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει.

2. Βλάστηση δὲν παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ζώνης ἐκτὸς ἐλαχίστων σημείων.

Ἡ ζώνη κατὰ μέσον ὅρον εἶναι ἀμμώδης.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ κατωτέρω :

α) Μεταξὺ τῆς θέσεως τοῦ παλαιοῦ αἰγιαλοῦ ποὺ καθόρισε ὁ Ἔφορος καὶ τὸ ΓΕΝ ὑπάρχουν καλλιεργούμενες ἐκτάσεις καὶ ἔχει κτισθῆ μιὰ διόροφος οἰκοδομή.

β) Ἡ βλάστηση ἀπὸ τὸν ὑφιστάμενο δρόμο μέχρι τὴν θάλασσα εἶναι ὑποτυπώδης, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει μονοσήμαντα ὅτι ἡ ζώνη πλάτους 80 μέτρων βρεχόταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν μὲ θαλάσσιο νερό. Κατὰ τὴν γνώμη μου λόγῳ μικροῦ ὑψομέτρου θαλάσσης καὶ φυσικοῦ ἐδάφους τὸ θαλάσσιο νερὸ ὑπογείως μὲ τὰ τριχοειδῆ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάπτυξη θάμνων ἢ δένδρων μὲ βαθιὲς ρίζες.

Ἐπίσης τὸ ἀμμῶδες μὲ μικρὰν περιεκτικότητα γαιῶν ἐπεκτείνεται πρὸς τὴν ξηρὰ καὶ σὲ 200 μέτρα ὅπου ὑπάρχουν ἀμπέλια.

3. Ἡ ὕπαρξη παλαιοῦ αἰγιαλοῦ (κατὰ ΓΕΝ) ἀποδίδεται μόνον εἰς φυσικοὺς παράγοντας καὶ μάλιστα εἰς τὸ γεγονὸς τῆς σημαντικῆς θαλασσίας ἄμμου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διεργασίας εἶναι ἡ δημιουργία θινῶν μὲ ταυτόχρονον ἀνύψωσιν τῆς ἐπιφανείας τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ μὲ συνέπεια τὸν περιορισμὸν τῆς ἀναβάσεως τῶν κυμάτων πρὸς τὴν ξηράν.

Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ ἀνωτέρω κατὰ ΓΕΝ μηχανισμὸς γενέσεως παραλιακῆς ζώνης εἶναι ὀρθός, πλὴν ὅμως ἐὰν τὸ κῦμα ἔφθανε τὸ 1931 μέχρι τὶς καλλιεργούμενες ἐκτάσεις θὰ ἔφθανε καὶ σήμερα (πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει), διότι ἡ συσσώρευση ἄμμου κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς ὑπὸ μορφὴν φράγματος μὲ ὑψομετρικὴ διαφορὰ 0,30 μέτρα δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κῦμα. Συνεπῶς τὰ κύματα ὅπου ἔφθαναν τὸ 1931, φθάνουν καὶ σήμερα.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διατυπωθεισῶν ἀπόψεων μου ἀποφαίνομαι ὅτι δὲν ὑφίσταται παλαιὸς αἰγιαλός.

Γνώμη Πλοιάρχου Κ. Μελέντη ΛΣ ἐπὶ συνεδριάσεως Ἐπιτροπῆς Αἰγιαλοῦ - Παραλίας.

Ἐπὶ τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 74 ΠΔ 637/79 τῆς γενομένης τὴν 11/6/81 διὰ τὸν καθορισμὸ τῆς ὁριογραμμῆς αἰγιαλοῦ καὶ παραλίας εἰς θέσιν ΛΙΒΡΟΧΙΟ Ἁγ. Νικολάου Χαλκιδικῆς ἡ γνώμη μας εἶναι ἡ ἀκόλουθος :

Α-1. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρο 1 τοῦ Α.Ν 2344/40 αἰγιαλὸς δηλαδὴ «ἡ περιστοιχοῦσα τὴν θάλασσαν χερσαία ζώνη ἡ βρεχομένη ἀπὸ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν κυμάτων» εἰς θέσιν Λιβροχιὸ ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι ἐκτείνεται μέχρι δέκα ἐννέα (19) ἔστω διὰ τὴν στρογγυλοποίησιν εἴκοσι (20) μέτρα ἀπὸ τοῦ χείλους τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης καὶ τοῦτο περιελήφθη εἰς τὴν ἀπὸ 28.8.80 ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς (σελ. 2 καὶ 3) ἀλλὰ καὶ ἐπισυνάπτεται στὴν παροῦσα ὡς ἀναπόσπαστον μέρος αὐτῆς.

2. Ὡς εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην ἀναφέρεται, ἡ γνώμη μας ἐβασίσθη εἰς τὴν λῆψιν καὶ ἀποστολὴν ὑφ' ἡμῶν καὶ ἐξέτασιν ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης σειρᾶς ἀμμοφίλων φυτῶν, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται κατὰ μῆκος τῆς ὁριογραμμῆς τῶν εἴκοσι μέτρων ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ἐκτάσεως τοῦ Λιβροχιοῦ.

3. Τὸ Ἐργαστήριον Συστηματικῆς Βοτανικῆς καὶ Φυτογεωγραφίας τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης μὲ ἐνημέρωσε ἐν ἀρχῇ προφορικῶς καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐγγράφως ὅτι τὰ ἀνωτέρω φυτὰ «ζοῦν σὲ ἀμμώδεις βιοτόπους ποὺ δὲν διαβρέχονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ θαλασσινὸ νερό».

4. Ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς ἐρεύνης προέκυψε καθ' ἡμᾶς ἀναμφισβητήτως ἀφοῦ τοῦτο τὸ προσδιορίζει τὸ ἁρμόδιον Ἐργαστήριον τοῦ Πανεπιστημίου, ὅτι αἱ συνήθεις ἀναβάσεις τῶν κυμάτων δὲν διαβρέχουν τὰ ἀνωτέρω φυτὰ δεδομένου ὅτι ἐὰν τὰ διέβρεχον δὲν θὰ ἦταν αὐτὰ ἐν ζωῇ καὶ συνεπῶς ἕπεται ὅτι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δὲν ἐπεκτείνεται συνήθως πέραν τῆς ὁριογραμμῆς τῶν εἴκοσι (20) μέτρων.

Β-5. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου παρουσίᾳ καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ΓΕΝ τὴν 2.4.81 (α) ἐξ ἀποστάσεως ὀγδόντα περίπου μέτρων ἐκ τοῦ χείλους τοῦ ἤρεμου θαλασσίου ὕδατος πρὸς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐκ στρώματος βάθους μέχρι ἑνὸς μέτρου καὶ (β) ἐξ ἀποστάσεως πενῆντα περίπου μέτρων ἐκ τοῦ χείλους τοῦ ἤρεμου θαλασσίου ὕδατος πρὸς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐκ στρώματος βάθους μέχρι ἑνὸς μέτρου καὶ εἴκοσι ἑκατοστῶν, ἐγένοντο μὲ ἐκσκαπτικὸ μηχάνημα δύο ἐκσκαφῶν πρὸς ἔλεγχο τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους.

6. Ἐκρίθη ὑπ' ἐμοῦ ὅτι ἡ ἁπλὴ θέα τοῦ ἐκσκαφέντος ὑλικοῦ δὲν θὰ ἦτο διαφωτιστικὴ διὰ τὴν συναγωγὴν ὀρθοῦ συμπεράσματος καὶ πρὸς τοῦτο ἐλήφθησαν δύο δείγματα καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσ/νίκης.

7. Τὸ Ἐργαστήριο Γεωλογίας τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπήντησε ἐπὶ λέξει ὡς ἀκολούθως :

1. Ἐξετάσαμε τὴ σύσταση τοῦ χώματος ποὺ μᾶς στείλατε γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἂν τὸ ὑλικὸ τοῦτο εἶναι ὄξημα θαλασσίας ἢ χερσαίας προελεύσεως.

Μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ ἐρευνήσαμε τὸ παραπάνω ὑλικὸ μὲ τὸ μικροσκόπιο ἀφοῦ βεβαίως προηγουμένως τὸ ἐπεξεργαστήκαμε κατάλληλα μὲ PERIOROL (H_2O_2) μὲ σκοπὸ νὰ διαπιστώσουμε μέσα σ' αὐτὸ κελύφη Τρηματοφόρων ἢ ἄλλων μικροσκοπικῶν θαλασσίων ὀργανισμῶν ὅπως Ἀκτινοζώων, Ὀστρακωδῶν, Διατόμων κ.λ.π.

2. Ἀπὸ τὴν ἐξέταση διαπιστώθηκε ἡ ἀπουσία τέτοιων κελυφῶν μικροοργανισμῶν ποὺ ὑπάρχουν πάντα σὲ θαλάσσια ἰζήματα. Ἀντίθετα πιστοποιήσαμε τὴν παρουσία χουμικῶν συστατικῶν, δηλαδὴ ὑλικῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεση φυτικῶν ὑπολειμμάτων χερσαίας προελεύσεως, στὰ ὁποῖα ὀφείλεται καὶ τὸ μαῦρο χρῶμα τοῦ ὑλικοῦ (χοῦμος–μαυρόχωμα).

3. Ἀπὸ τὰ παραπάνω γίνεται φανερὸ ὅτι τὰ τελευταῖα ἑκατὸ (100) χρόνια ἡ θάλασσα ἢ τὸ κῦμα δὲν ἔφθανε ὡς τὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου ἐλήφθησαν τὰ δείγματα καὶ ὅτι τὰ ἰζήματα αὐτὰ μέχρι βάθος 1,20 μ. εἶναι χερσαίας προελεύσεως.

8α) Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ παρὰ τὴν ἀνεγνωρισμένην καλὴν ἡμῶν προαίρεσιν νὰ συνταχθῶμεν μὲ τὴν ἄλλην ἄποψιν ὥστε ἡ ἀπόφασις νὰ εἶναι ὁμόφωνος καὶ σύμφωνος μὲ τὴν κρίσιν τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ ΓΕΝ δὲν δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν τὴν γνώμην μας, τουλάχιστον κατὰ ἐλευθέραν συνείδησιν, διότι οὐδαμοῦ ἀνεύρομεν τὴν δυνατότητα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὰς Γνωμοδοτήσεις τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ὡς ἀβασίμους καὶ ἀσταθεῖς.

β) Ἀντιθέτως μάλιστα ἡ παλιοτέρα διατυπωθεῖσα γνώμη μας, τὸ κείμενον τῆς ὁποίας προσαρτᾶται τῇ παρούσῃ ὡς ἀναπόσπαστον μέρος αὐτῆς, ἐνισχύεται μεγάλως καὶ καθίσταται ἀδιατάρακτος ὄχι μόνον διότι εἶναι ἡ γνώμη τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ μεταφε-

ρομένη ἐπὶ λέξει Γνωμοδότησις τῆς Ἕδρας τῆς Γεωλογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης προέρχεται ἀπὸ διακεκριμένον τακτικὸν Καθηγητήν, συχνάκις μνημονευόμενον εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης.

Γνωμοδότησις
(Κεντρικοῦ Λιμενάρχου Θεσ/νίκης)

Διὰ Χάραξιν Ὁριογραμμῆς αἰγιαλοῦ – παραλίας τὴν 28.8.80 εἰς Λιβροχιὸ Χαλ/κῆς.

Ἡ γνώμη τοῦ Κεντρικοῦ Λιμενάρχου Θεσσαλονίκης ἡ ὁποία διετυπώθη δι' ἐγγράφου ὑπομνήματος εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Α. Αἰγιαλός.

Ἐγένοντο τέσσερις (4) μετρήσεις ἐκ τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἀμμώδη ἔκτασιν, ὅπου ἐκτείνονται αἱ ἀναβάσεις τοῦ κύματος, μέχρι τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου τῆς ἀναφερομένης ἐπιφανείας ὅπου ἐμφανὴς ἦτο ὁριογραμμὴ ἐκ φυτῶν διότι ἐκρίθη ἐκ τῆς πείρας ἡμῶν ὅτι αἱ μέγισται πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τοῦ κύματος δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνουν, δηλονότι νὰ καλύπτουν, τὰ ἀμμώδη α' τὰ φυτὰ ἡ δὲ ἄποψή μας ἐδικαιώθη ἐπιστημονικῶς ὡς κατωτέρω πλήρως καταφαίνεται.

Αἱ τέσσαρες μετρήσεις ἔδωσαν τιμὰς (α) 20 μέτρα (β) 24 μέτρα (γ) 17 μέτρα καὶ (δ) 15 μέτρα, ὁ δὲ μέσος ὅρος τῶν ἀνωτέρω μετρήσεων δηλαδὴ τὸ σύνολον τῆς προσθέσεως τῶν τιμῶν (20–24–17–15–76) διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τέσσαρα (76 : 4) μᾶς δίδει τὸν ἀριθμὸ δέκα ἐννέα (19) ὁ ὁποῖος καὶ λαμβάνεται ὡς μέσος ὅρος τῆς διαδρομῆς τῆς μεγίστης πλὴν συνήθους ἀναβάσεως τοῦ κύματος.

Ἐν προκειμένῳ εὑρέθη ὅτι ἐὰν τὸ κῦμα ἀνήρχετο καὶ πέραν τῆς ὑψηλοτέρας στάθμης τῆς ἀμμώδους ἀνωφερείας καὶ συνεπῶς διέβρεχε τὰ ἀμμώδη φυτὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρίσκωνται α' τὰ ἐν ζωῇ καὶ πρὸς τοῦτο ἐλήφθησαν τρία (3) δείγματα φυτῶν τὰ ὁποῖα μερίμνῃ ἡμῶν ἐπεδόθησαν εἰς τὸ Ἐργαστήριον Συστηματικῆς Βοτανικῆς καὶ φυτογεωργίας τῆς φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης πρὸς γνωμοδότησιν.

Πράγματι τὸ ἀνωτέρω ἐργαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 30.8.80 γνωμοδοτήσεώς του ἀπεφάνθη ὅτι τὰ ἐν λόγῳ φυτὰ (α) PANCRATIUM MARITIMUMI (β) ERUNCIUM MARITIUMI καὶ γ) ERBASUM DINNATIFIDUM AH4. Ζοῦν εἰς ἀμμώδεις βιοτόπους ποὺ δὲν διαβρέχονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ θαλασσινὸ νερό.

Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι δὲν εἶναι ἐπιστημονικῶς δυνατὸν νὰ ἐκτείνεται τὸ κύμα εἰς τὴν περίπου εὐθυτενὴ ὁριογραμμὴ τῶν φυτῶν αὐτῶν, δηλαδὴ νὰ τὰ διαβρέχῃ καὶ παρὰ ταῦτα τὰ φυτὰ αὐτὰ νὰ εὑρίσκωνται ἐν ζωῇ καὶ μάλιστα ἐν ἀνθοφορίᾳ ὡς ἦσαν τὰ δύο ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν εἰδῶν τὰ ὁποῖα παρουσίᾳ καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς συνέλεξα.

Συνεπῶς ὁ αἰγιαλὸς δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ πέραν τῶν δέκα ἐννέα (19) μέτρων, ἔστω εἴκοσι (20) μέτρων, δηλαδὴ ἡ μεγίστη ἔκτασις τοῦ αἰγιαλοῦ ἐκτιμᾶται, ὑπὸ τὰ πλέον αὐστηρὰ κριτήρια, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει τὰ εἴκοσι μέτρα ἐνῶ ἀσφαλῶς εἶναι δυνατὰ καὶ μικρότεραι τιμαί.

Β. Παραλία.

Ὡς πρὸς τὴν παραλίαν ἀφοῦ αὐτὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ὑπερβεῖ τὰ εἴκοσι (20) μέτρα ἀπὸ τὴν μέσην πλήμμην τῆς ἐκτάσεως τοῦ κύματος ἕπεται ὅτι ὁ καθορισμὸς αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ δέκα (10) μέτρα ἀπὸ τῆς ἀκρογραμμῆς τοῦ αἰγιαλοῦ. (Αἰγιαλὸς 20 : 2 = 10+20 μεγίστη τιμὴ = 30 ἀπὸ τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης ἢ 10 ἀπὸ ἄκρας αἰγιαλοῦ).

Δηλαδὴ μὲ τὰ πλέον αὐστηρὰ κριτήρια ἡ παραλία δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ πέραν τῶν δέκα μέτρων ἐνῶ ἀσφαλῶς εἶναι δυνατὰ καὶ μικρότεραι τιμαί.

Γ. Παλαιὸς αἰγιαλός.

Εἶναι ἀληθὲς γεγονὸς πέραν τῆς ὁριογραμμῆς τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων φυτῶν καὶ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χερσαίου χώρου ὑπάρχει ἀμμώδης ἔκτασις ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν δὲν ὀφείλεται εἰς παλαιὸν αἰγιαλὸν ἀλλὰ εἰς μὴ συνήθεις ἀναβάσεις τῶν χειμεριων κυμάτων καὶ εἰς τὴν πνοὴν τῶν ἀπὸ θαλάσσης ἀνέμων ἢ ἄλλων ἀδιαφόρων αἰτιῶν.

Ἐξ ἄλλου ἡ ὕπαρξις ἄμμου εἰς τὸν κρίσιμον χῶρον καὶ μέχρι τῆς διερχομενης ἀγροτικῆς ὁδοῦ καὶ τῶν παρακειμένων ἀγρῶν δὲν ἀποτελεῖ πειστικὸν ἐπιχείρημα διὰ τὴν ἀναγνώρισιν παλαιοῦ αἰγιαλοῦ ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς πολλὰς νήσους τοῦ Αἰγιαλοῦ (Ἄνδρος, Σκῦρος) ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν (Βέλγιον, Ὁλλανδία) ὑπάρχουν ἀμμώδεις ἐκτάσεις καὶ συγκεκριμένως ἐκτεταμένοι ἀμμόλοφοι ὅπου οὐδέποτε ἐπλησίασεν ἡ θάλασσα ἀφοῦ μεσολαβοῦν οἰκισμοὶ οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἔχουν καταστραφεῖ.

Κατὰ τὴν ἄποψιν τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἕδρας γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης ἡ θάλασσα τείνει πρὸς τὴν ξηρὰν δηλαδὴ ὑπάρχει τάσις ἀνυψώσεως τῆς στάθμης τῆς θαλάσσης καὶ συνεπῶς ἐπέκτασις τῆς ὑδατίνης ἐπιφανείας πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον.

Τοῦτο διότι διερχόμεθα τὴν τετάρτην μεσοπαγετώδη ἐποχὴ ἡ ὁποία ἤρχισεν πρὸ εἴκοσι χιλιάδων (20.000) ἐτῶν καὶ συνεχίζεται, μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ ἑκατὸν χιλιάδες (100.000) ἔτη.

Κατ' αὐτὴν καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας ἐποχὰς συνεχίζεται βαθμηδὸν ἡ τῆξις τῶν πάγων καὶ συνεπῶς ἀνέρχεται, ὡς ἐκ τούτου ἡ στάθμη τῆς θαλάσσης.

Ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἀρχαιολογικὲς παρατηρήσεις ἀπεδείχθη ὅτι ἡ στάθμη ἀνῆλθεν ἓν μέτρον καὶ ὀγδόντα ἑκατοστὰ (1,80 μ.) κατὰ τὰ τελευταῖα δύο χιλιάδες (2.000) ἔτη.

Συμπεραίνεται ὅθεν καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο καὶ προσωπικήν μου γνώμην ὅτι δὲν ὑπάρχει παλαιὸς αἰγιαλὸς εἰς τὸν χερσαῖον χῶρον τὸν πέραν τῆς ὁριογραμμῆς τοῦ σημερινοῦ αἰγιαλοῦ, εἰς θέσιν Λιβροχιὸ Ἁγίου Νικολάου Χαλκιδικῆς.

Ἐν Θεσ/νίκῃ τῇ 30 Αὐγούστου 1981

Ὁ Κεντρικὸς Λιμενάρχης

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος	Τὰ Μέλη
ΗΛΙΑΣ Δ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ	Κ. ΜΕΛΕΝΤΗΣ
	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΓΚΡΟΣ

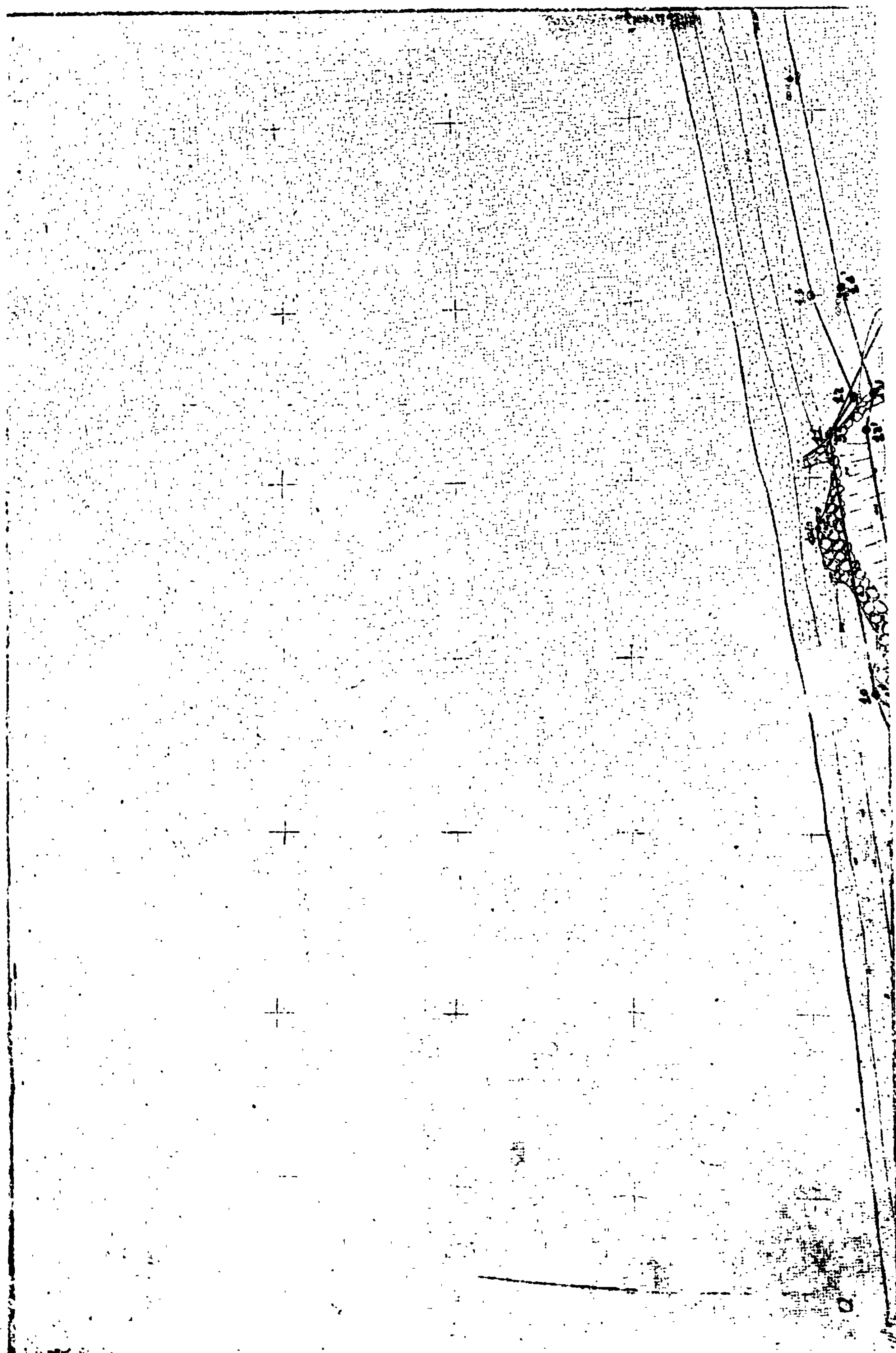

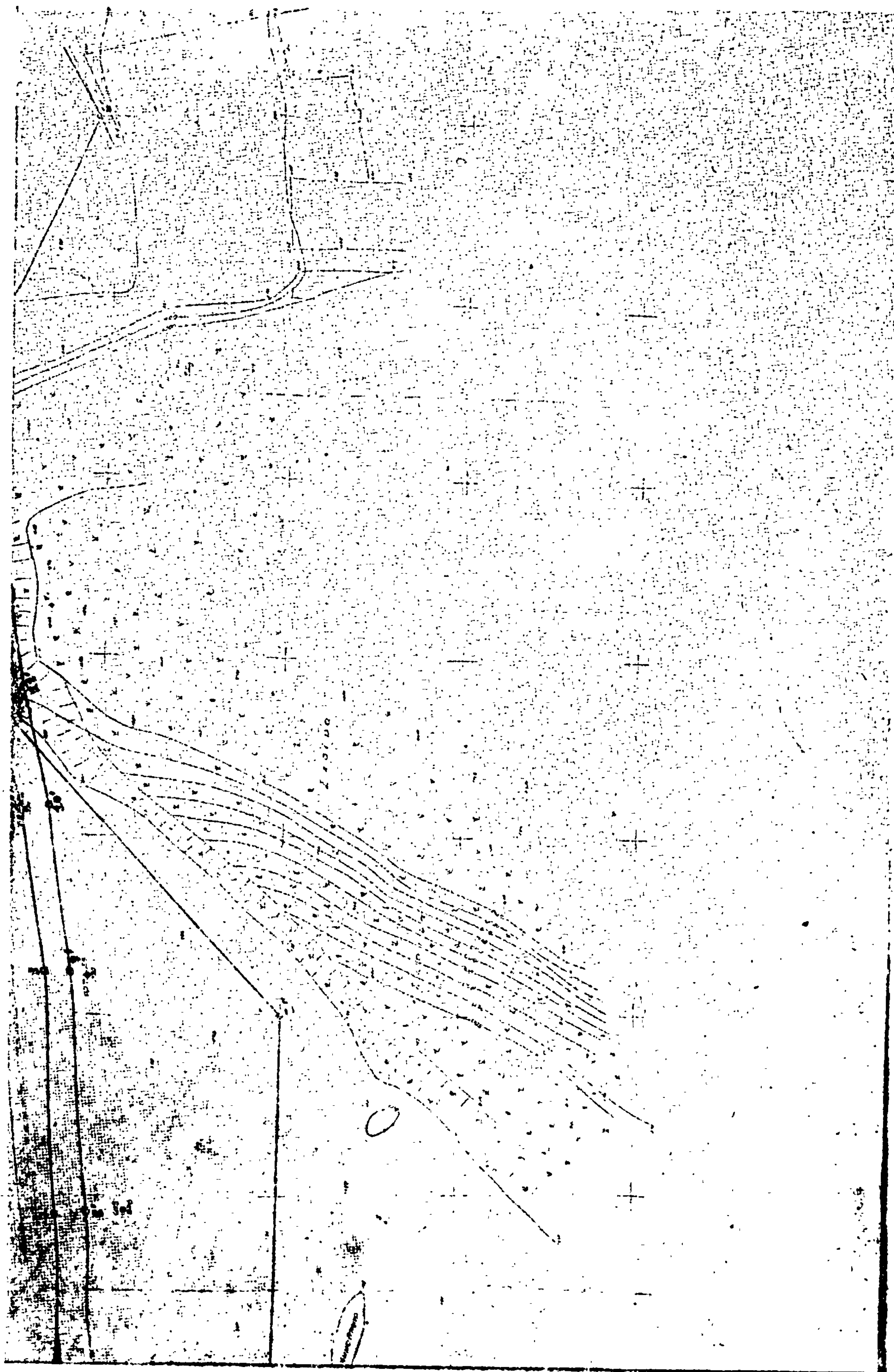
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΤΜΗΜΑ Α'

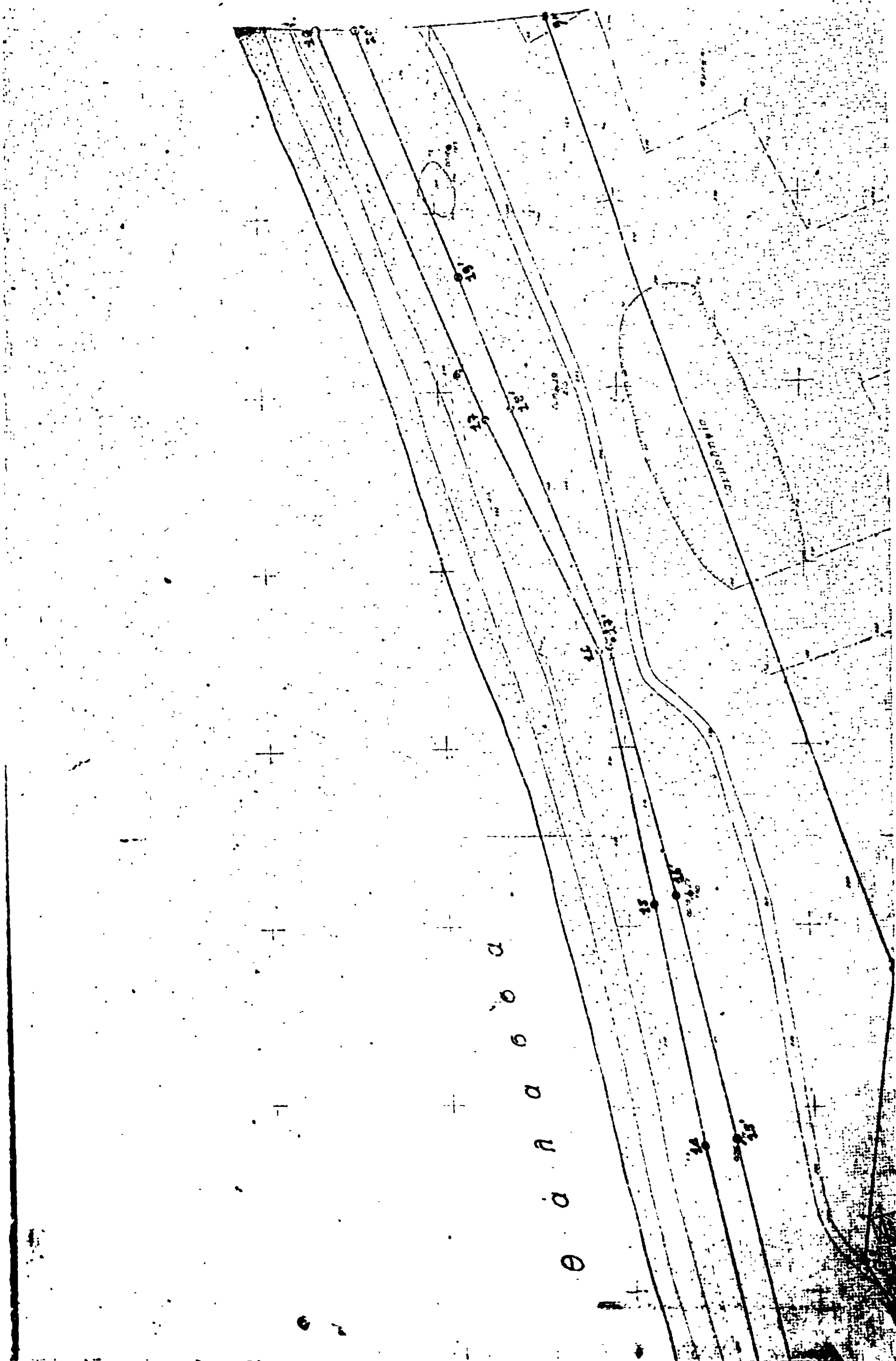
ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

ΝΟΜΟΣ: ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ
ΘΕΣΗ:
ΑΡΜΟΔ. ΟΙΚ. ΕΦΟΡΙΑ: Πολυγύρου
ΑΡΙΘ. Δ/ΓΗΣ ΥΠ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ Π. 5132/495/6-9-79
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

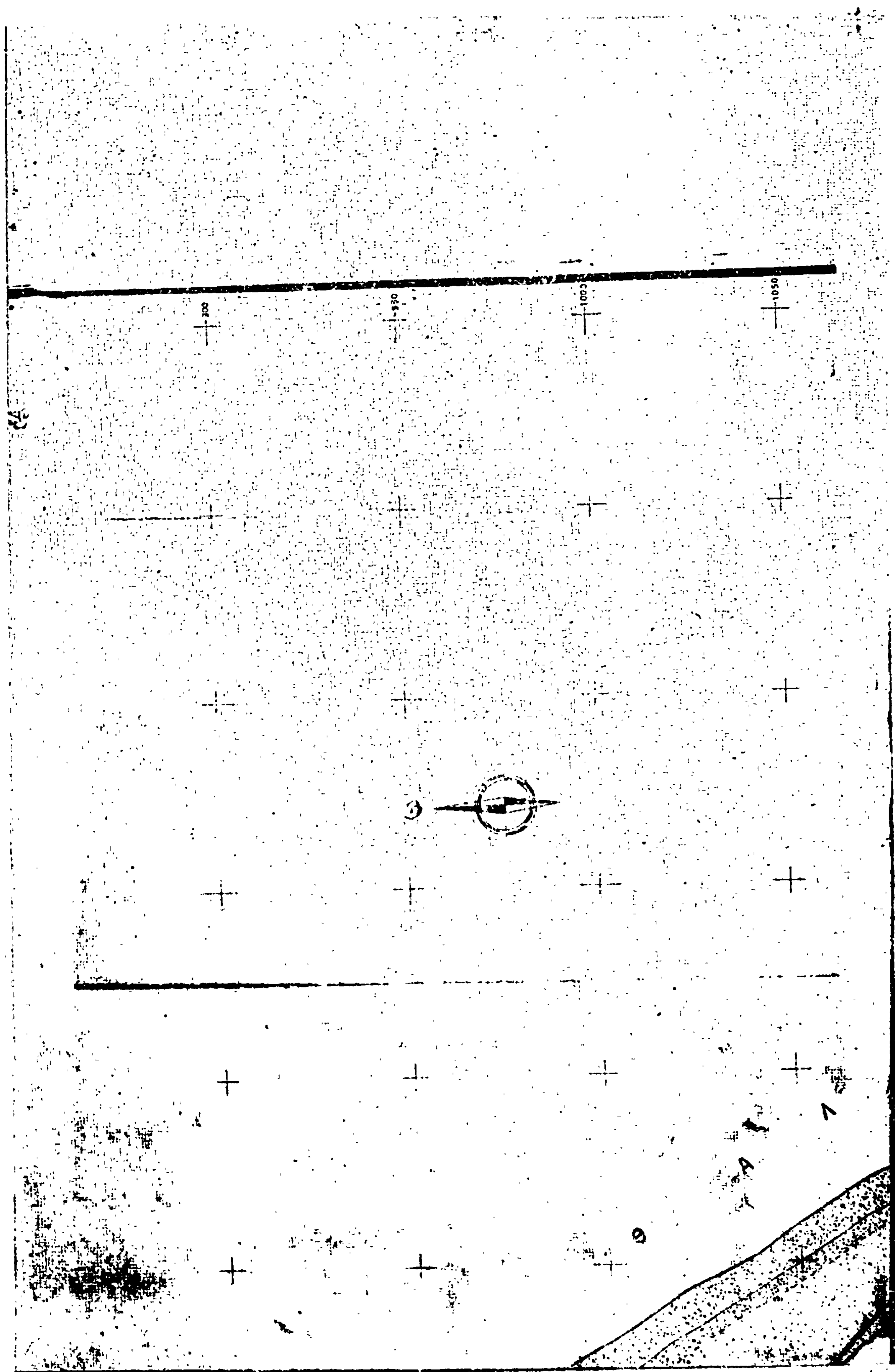
ΕΛΕΓΧΘΗΚΕ	ΕΘΕΩΡΗΘΗ	Αθήναι Δεκέμβριος 1979	
		Οι Συντάξαντες	

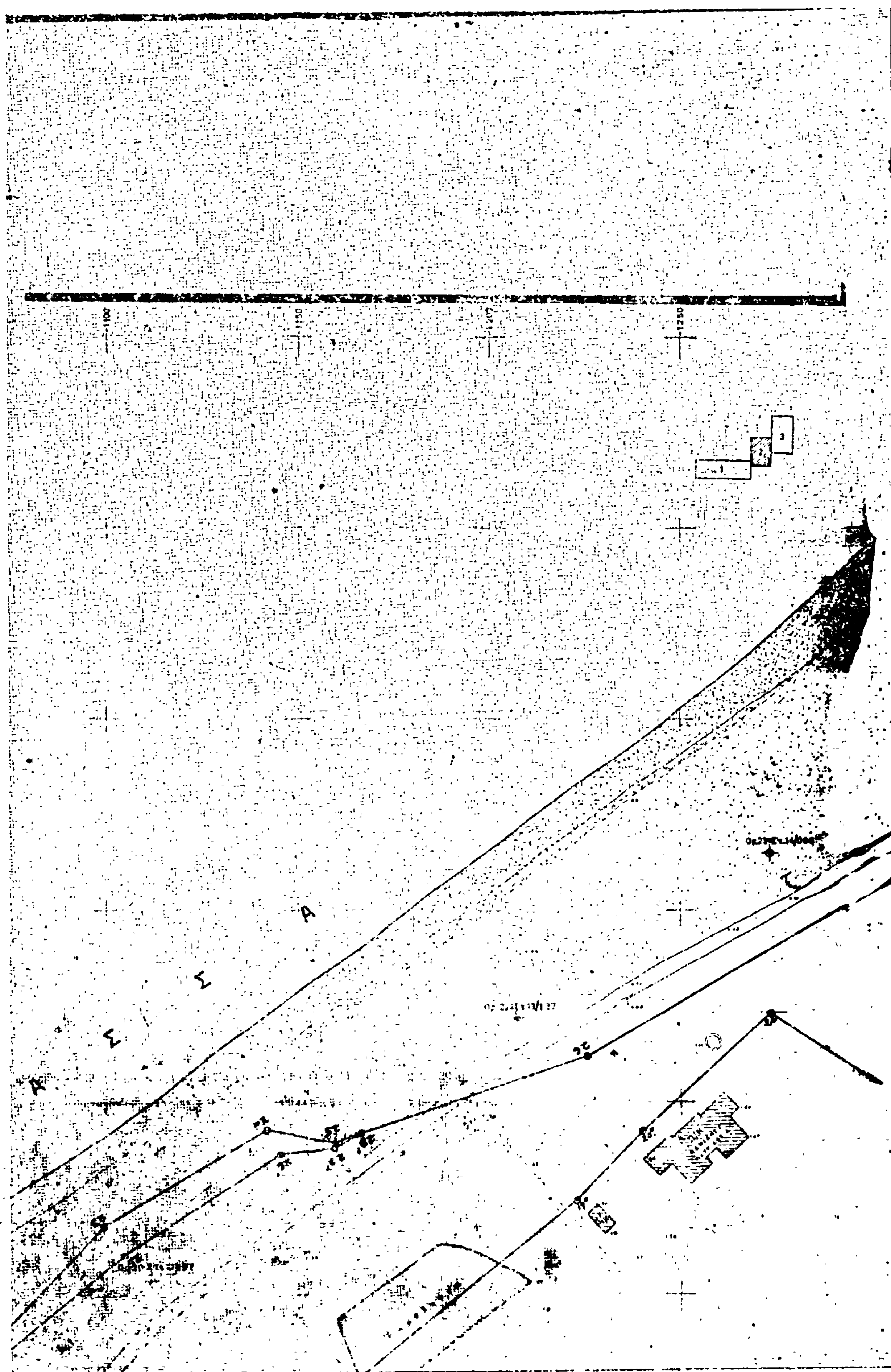

θάλασσα

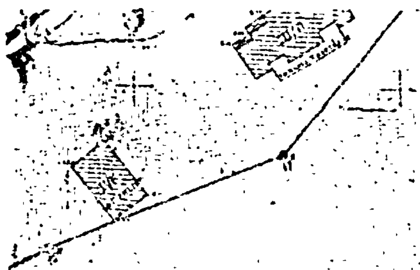

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

19.19....26.27
26.26....35.26
9.10....35.25

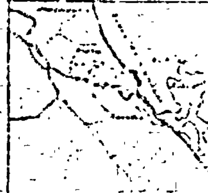
ΥΠΟΜΝΗΜΑ

1. [illegible]
2. Η αποτύπωση έγινε ταχυμετρικά [illegible] Σεπτέμβριο – Οκτώβριο 1975.
3. Οι +0,00 [illegible] η μέση στάθμη της θαλάσσας [illegible] χρονική διάρκεια της αποτύπωσης.
4. Οι συντεταγμένες είναι του Κρατικού Δικτύου.
5. [illegible]

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

- Καλάμια
- Σχοίνα
- [illegible]

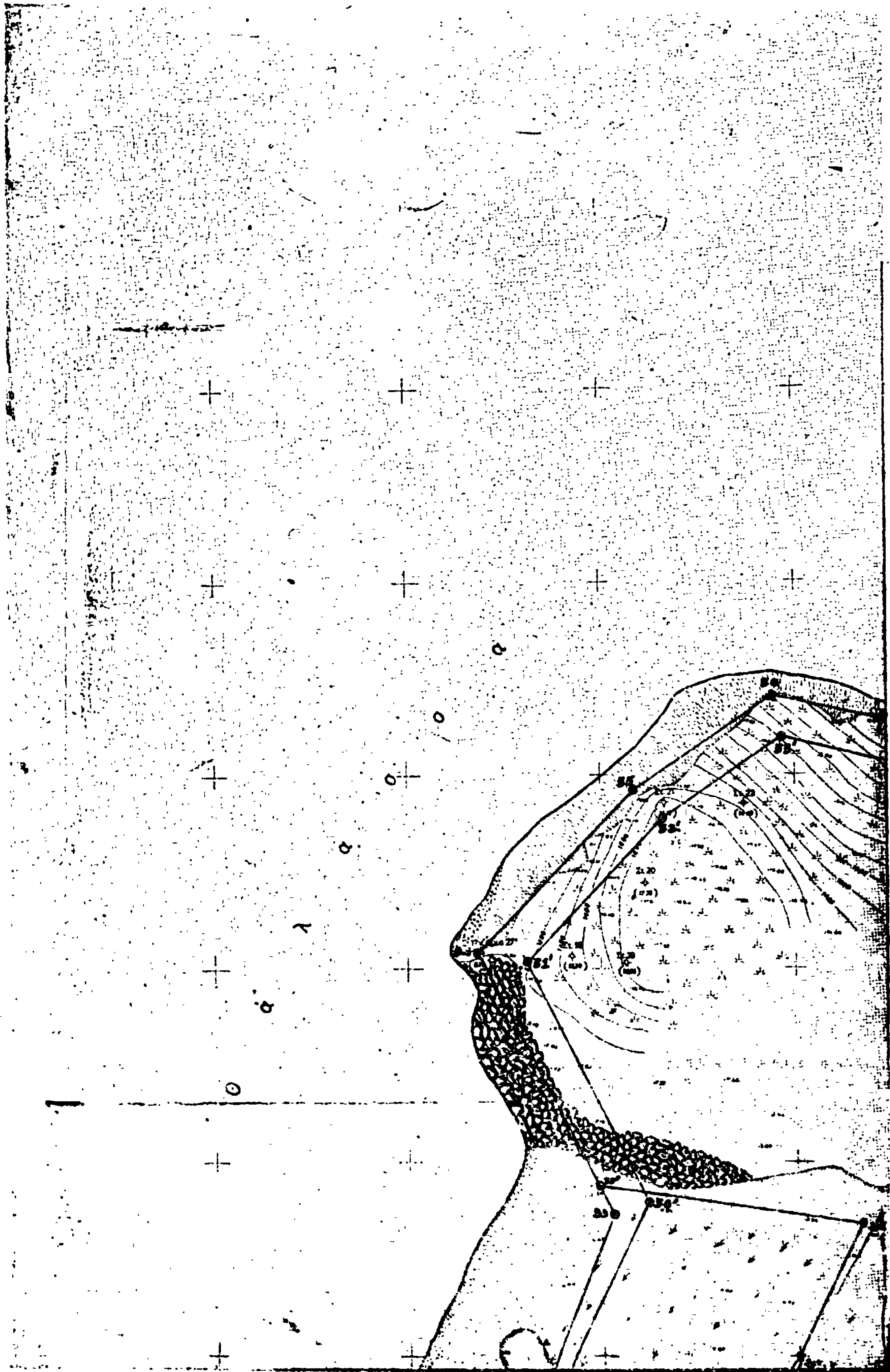
Απόσπασμα χάρτου κλίμ. 1:50.000

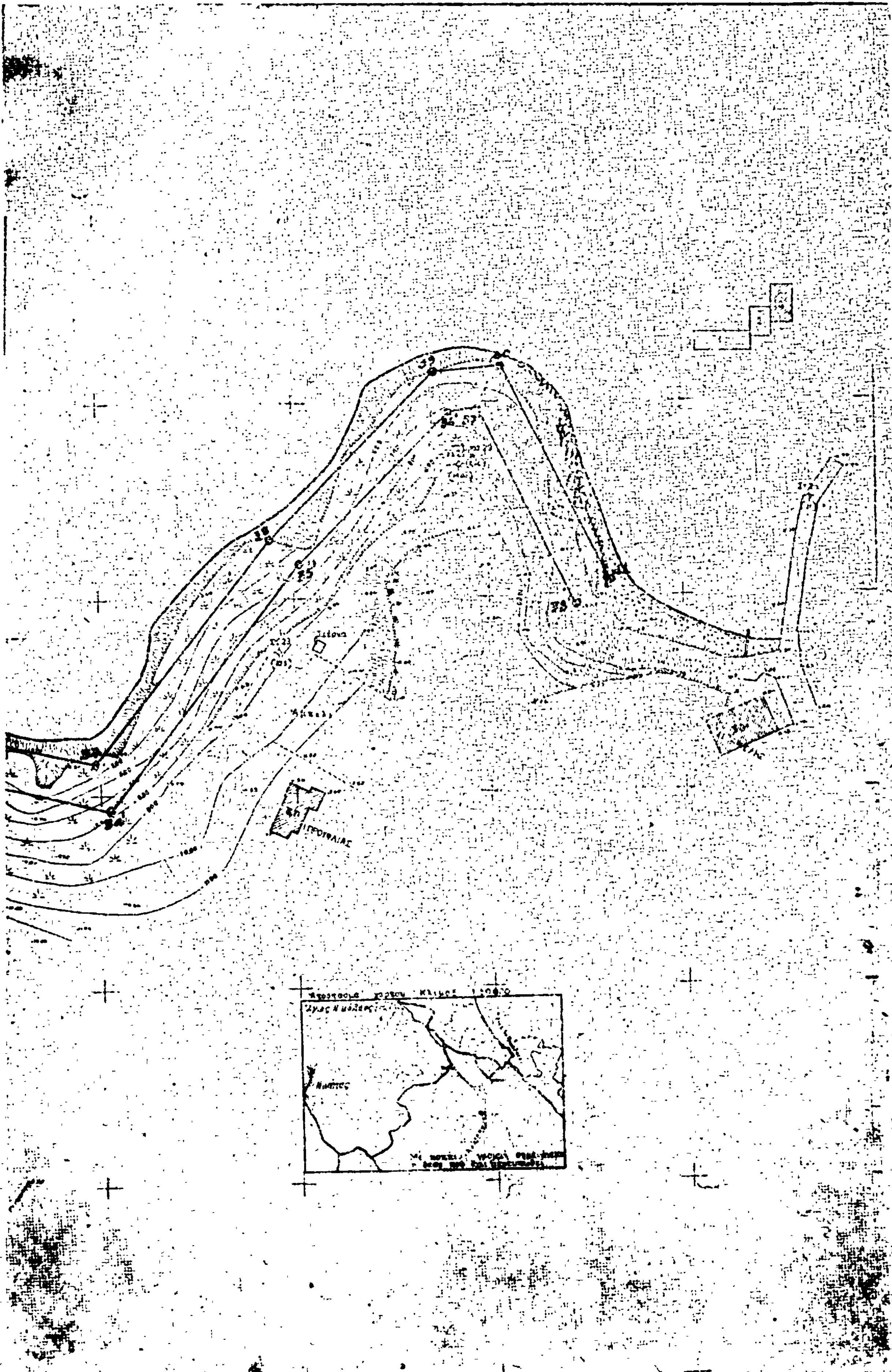

Σημείωση:
[illegible]

Συντεταγμένες οροσήμων

Α/Α	Χι	Ψι
17	– 20.724,74	– 854,3[illegible]
[illegible]	– 20 885,20	– 857,30
19	– 20 635,20	– 1018,50
[illegible]	– 20.[illegible]	– 1115,04
21	– 20 560,[illegible]	– 1150,75
22	– 20 515,20	– 1256,60
23	– 20 485,20	– 1273,21

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΝ ΟΡΟΣΗΜΩΝ

α/α	Χι	Ψι
24	- 20433 23	-1341 30
25	- 20384 60	- 1384 73
26	- 20320 89	- 1418 62
27	- 20195 89	- 1416 34
28	- 20135 55	- 1523 54
29	- 20004 10	- 1646 30

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΤΜΗΜΑ Α'

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:500

Σύνολο φύλλων: 3
Άρ. φύλλου: 3

ΝΟΜΟΣ: ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΘΕΣΗ: Λιβροχιο.
ΑΡΜΟΔ. ΟΙΚ. ΕΦΟΡΙΑ: Πολυγύρου
ΑΡΙΘ. Δ/ΓΗΣ ΥΠ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ Π. 5138/485/ 6-9-79
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

Εθεωρήθη	Εθεωρήθη	Αθήναι ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1979		Αθήναι
Ο Δ.ευθυντής	Ο Προϊστάμενος	Οἱ Συνταξαντες		Η Σχεδιάστρια
Γ. ΚΟΚΚΑΣ ΤΟΠ. ΜΗΧ. Α' ΕΠ. 2ω	ΓΡ. ΞΗΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΠ. ΜΗΧ. ΕΠ. 2ω	Ν. ΜΟΥΣΙΟΣ ΤΟΠ. ΜΗΧ.	Δ. ΑΣΓΑΤΟΣ ΕΡΓΟΔΗΓΟΣ	Α. ΚΑΓΚΑΡΑΚΗ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ τιμὴ τῶν φύλλων της ποὺ πωλοῦνται τμηματικὰ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίσθηκαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1981 ὡς ἀκολούθως:

Α' ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	1.500
2. » » » Β'	»	3.000
3. » » » Γ'	»	1.000
4. » » » Δ'	»	2.500
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δ.Δ. κ.λπ.	»	1.000
6. » » » Ἀν. Εἰδ. Δικαστηρίου	»	200
7. » » » Παράρτημα	»	600
8. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κ.λπ.	»	7.000
9. » » Δελτίο Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	»	600
10. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη καὶ τὸ Δ.Ε.Β.Ι.	»	15.000

Οἱ Δῆμοι καὶ οἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουν τὸ 1/2 τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ἀναλογοῦν τὰ ἑξῆς ποσά:

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	75
2. » » » Β'	»	150
3. » » » Γ'	»	50
4. » » » Δ'	»	125
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δ.Δ. κ.λπ.	»	50
6. » » » Ἀν. Εἰδ. Δικαστηρίου	»	10
7. » » » Παράρτημα	»	30
8. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κ.λπ.	»	350
9. » » Δελτίο Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησίας	»	30
10. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη	»	750

Β'. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου, μέχρις 8 σελ., εἶναι 7 δρχ., ἀπὸ 9 ὡς 24 σελ. 14 δρχ., ἀπὸ 25 ὡς 48 σελ. 20 δρχ., ἀπὸ 49 ὡς 80 σελ. 40 δρχ., ἀπὸ 81 σελ. καὶ ἄνω ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου προσαυξάνεται κατὰ 40 δρχ. ἀνὰ 80 σελίδες.

Γ'. ΤΙΜΗ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ

Ἡ τιμὴ διαθέσεως στὸ κοινὸ τῶν ἐκδιδομένων ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Τυπογραφεῖο φωτοαντιγράφων τῶν διαφόρων φύλλων τῆς Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως καθορίζεται σὲ τρεῖς (3) δραχμὲς κατὰ σελίδα.

Δ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Στὸ τεῦχος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

Α' Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν:

1. Τῶν καταστατικῶν	Δρχ.	18.000
2. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ συγχωνεύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν»	»	18.000
3. Τῶν κωδικοποιήσεων τῶν καταστατικῶν (ΦΕΚ 309/67, τ. Β')	»	9.000
4. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν	»	5.000
5. Τῶν ἰσολογισμῶν κάθε χρήσεως	»	8.000
6. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ παροχῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν», τῶν ἐκθέσεων ἐκτιμήσεως περιουσιακῶν στοιχείων καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΕΛΤΑ, μὲ τὶς ὁποῖες ἐγκρίνονται καὶ δημοσιεύονται οἱ κανονισμοὶ αὐτοῦ	»	7.000
7. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ ἐγκαταστάσεως ὑποκαταστήματος, διορισμοῦ γενικοῦ πράκτορος καὶ παροχῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν ἀποφάσεων «περὶ μεταβιβάσεως τοῦ χαρτοφυλακίου Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν κατὰ τὸ ἄρθρο 59 παρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 400/70»	»	4.000
8 Τῶν ἀνακοινώσεων γιὰ κάθε μεταβολὴ ποὺ γίνεται μὲ ἀπόφαση Γ.Σ. ἢ Δ.Σ., τῶν προσκλήσεων σὲ γενικὲς συνελεύσεις, τῶν κατὰ τὸ ἄρθρο 32 τοῦ Ν. 3221/24 γνωστοποιήσεων, τῶν ἀνακοινώσεων, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 59 παρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 400/1970 «περὶ Ἀλλοδαπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν», τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΕΛΤΑ, ποὺ ἀναφέρονται σὲ προσωρινὲς διατάξεις καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπ. Συγκοινωνιῶν διὰ τοὺς ΗΛΠΑΠ – ΗΣΑΠ – ΟΣΕ	»	2.000
9. Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζικῶν Ἑταιρειῶν	»	2.000
10. Τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου «περὶ εἰσαγωγῆς χρεωγράφων εἰς τὸ χρηματιστήριον πρὸς διαπραγμάτευσιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 3 Α.Ν. 148/1967»	Δρχ.	2.000
11. Τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς κεφαλαιαγορᾶς «περὶ διαγραφῆς χρεωγράφων ἐκ τοῦ χρηματιστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 4 Α.Ν. 148/67»	»	2.000
12. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν»	»	2.000

Β' Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

1. Τῶν καταστατικῶν	Δρχ.	2.000
2. Τῶν κωδικοποιήσεων τῶν καταστατικῶν	»	2.000
3. Τῶν ἰσολογισμῶν κάθε χρήσεως	»	2.500
4. Τῶν ἐκθέσεων ἐκτιμήσεως περιουσιακῶν στοιχείων	»	2.000
5. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν (γιὰ κάθε συμβολαιογραφικὴ πράξη)	»	800
6. Τῶν ἀνακοινώσεων μὲ συμβολαιογραφικὴ πράξη	»	800
7. Τῶν ἀνακοινώσεων μὲ ἀπόφαση τῆς Γ.Σ.	»	600
8. Τῶν προσκλήσεων σὲ γενικὲς συνελεύσεις	»	600

Γ' Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν – Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων καὶ Φιλανθρωπικῶν Σωματείων:

1. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ χορηγήσεως ἀδείας λειτουργίας Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν – Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων»	»	2.000
2. Τῶν ἰσολογισμῶν τῶν ἀνωτέρω Συνεταιρισμῶν, Ταμείων καὶ Σωματείων	»	2.500

Δ' Τῶν δικαστικῶν πράξεων:	Δρχ.	800

ΙΙ. Στὸ Τέταρτο τεῦχος:

Τῶν δικαστικῶν πράξεων γιὰ παρακατάθεση ἀποζημιώσεως	»	800

Ε'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

1. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται στὰ Δημόσια Ταμεῖα ἔναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως, τὸ ὁποῖο φροντίζει ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ τὸ στείλει στὴ Γενικὴ Δ/νση τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ στέλνονται καὶ σὲ ἀνάλογο συνάλλαγμα μὲ ἐπιταγὴ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυντῆ τῶν Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

3. Τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστὸ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων καταβάλλεται ὡς ἑξῆς:

α) στὴν Ἀθήνα: στὸ Ταμεῖο τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου),

β) στὶς ὑπόλοιπες πόλεις τοῦ Κράτους: στὰ Δημόσια Ταμεῖα καὶ ἀποδίδεται στὸ ΤΑΠΕΤ σύμφωνα μὲ τὶς 192378/3639/1947(RONEO 185) καὶ 178048/5321/31.7.65 (RONEO 139) ἐγκύκλιες διαταγὲς τοῦ Γ.Λ.Κ.,

γ) στὶς περιπτώσεις συνδρομῶν ἐξωτερικοῦ: ὅταν ἡ ἀποστολή τους γίνεται μὲ ἐπιταγὲς μαζὶ μ' αὐτὲς στέλνεται καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστό.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
ΑΘΑΝ. ΠΑΝ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ